

ความหมายที่ปรากฏออกมาจากการ "เล่าข่าว"

การศึกษาเรื่องการสื่อสารในปัจจุบัน เราให้ความสนใจในเรื่องความหมายที่อยู่ในการสื่อสารเป็นอย่างมาก เพราะผู้ให้ข่าวสารมักจะสร้างความหมายขึ้นในข่าวสารของเขาด้วยเสมอ ดังนั้นการที่เราจะทราบถึงความหมายที่ผู้ให้ข่าวสารสร้างขึ้น ก็จะทำให้เราได้ทราบถึงแนวความคิด ทศนคติ ค่านิยม ความเชื่อ และจุดมุ่งหมายในการสื่อสารนั้นดียิ่งขึ้น ดังนั้นในการศึกษาการ "เล่าข่าว" ทางวิทยุ นอกจากจะศึกษาถึงวิธีการ "เล่าข่าว" แล้ว ผู้วิจัยยังจะได้ศึกษาถึงความหมายที่ปรากฏออกมาจากการ "เล่าข่าว" ของผู้จัดรายการที่เป็นกรณีศึกษาทั้ง 6 คนด้วย โดยจะวิเคราะห์ทั้งความหมายโดยอรรถ (Denotative meaning) หรือความหมายที่เปิดเผย และความหมายโดยนัย (Connotative meaning) หรือความหมายที่แฝงเร้น

ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วในบทที่ 2 เรื่อง แนวทางการวิเคราะห์ในเชิงสัญลักษณ์วิทยา (Semiology) ว่า ตัวบท (text) วาทะ (speech) และเสียง (phonation) เป็นสิ่งที่แสดงถึงความหมายของผู้สื่อสาร ในการวิเคราะห์ความหมายที่ปรากฏออกมาจากการ "เล่าข่าว" นี้ จึงได้นำตัวบทหรือวาทะและเสียงของผู้จัดรายการมาศึกษา โดยใช้วิธีวิเคราะห์แบบ Syntagmatic เพื่อศึกษาความหมายโดยอรรถ และวิธีวิเคราะห์แบบ Paradigmatic เพื่อศึกษาความหมายโดยนัย

อันที่จริงความหมายโดยอรรถนั้น ได้ปรากฏอยู่แล้วในการวิเคราะห์วิธีการ "เล่าข่าว" ที่ได้เสนอไว้ในบทที่ 4 เพราะเป็นความหมายที่ปรากฏออกมาอย่างเปิดเผยจากการ "เล่าข่าว" ของผู้จัดรายการแต่ละคน แต่ในบทนี้ผู้วิจัยจะได้ยกมาแสดงให้เห็นความหมายต่างๆ ชัดเจนยิ่งขึ้น ส่วนความหมายโดยนัยนั้นจะได้วิเคราะห์ต่อเนื่องกันไป โดยเรียงลำดับผู้จัดรายการที่เป็นกรณีศึกษา ดังนี้

1. ปรีชา ทรนย์โสภา
2. คู่ย ณ บางน้อย
3. นายหนวย

4. วุฒิ เวณจันทร์
5. วิชระ มานะชัย และศรีรุ่ง รุณีเศษ

1. ความหมายที่ปรากฏออกมาจากการ "เล่าข่าว" ของปรีชา ทรัพย์โสภ

ความหมายโดยอรรถ

ในการ "เล่าข่าว" ของปรีชา ทรัพย์โสภ มีความหมายที่เปิดเผย ดังนี้

1. การให้ความสำคัญกับตัวบุคคล เมื่อวิเคราะห์ในเชิง Syntagmatic พบว่าการ "เล่าข่าว" ของปรีชา ทรัพย์โสภ ไม่มีรูปแบบที่แน่นอนตายตัว เมื่อ "เล่าข่าว" หนึ่งก็จะใช้วิธีการเล่าอย่างหนึ่ง จึงทำให้การ "เล่าข่าว" ในแต่ละวันมีวิธีการที่หลากหลายแตกต่างกันไป อย่างไรก็ตามในการ "เล่าข่าว" จะมีการเชื่อมโยงเหตุการณ์และตัวบุคคลเข้าด้วยกันเสมอ ความหมายที่ปรากฏชัด คือ การให้ความสำคัญกับตัวบุคคลในฐานะผู้ดำเนินเหตุการณ์ ดังนั้นบุคคลและเหตุการณ์จึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการ "เล่าข่าว" ของปรีชา ทรัพย์โสภ

ตัวอย่างข่าวกระทรวงมหาดไทยให้ความช่วยเหลือผู้ประสบอัคคีภัย ปรีชา ทรัพย์โสภ ได้นำเอาเหตุการณ์ไฟไหม้ในที่ต่าง ๆ มากล่าวนำเพื่อยोगไปถึงตัวบุคคลผู้มิพบาทในการให้ความช่วยเหลือ คือ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังนี้

หน้าร้อนนี้มีใครนับ้างหรือเปล่าครับ ว่าเกิดไฟไหม้ก็ครั้งแล้ว รู้สึกว่าจะถี่เหลือเกิน เริ่มตั้งแต่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าที่เชียงใหม่ แล้วก็มาไหม้แถว ๆ เขาวราชในกทม. ต่อด้วยเพลิงไหม้ที่สุทธีสาร แล้วก็ที่ปากช่อง จันทบุรี ที่ปากช่องล่าสุดเสียหายไป 150 กว่าล้านบาท แล้วยังมีรายเล็ก ๆ น้อย ๆ อีกไม่รู้กี่หนต่อกี่หน...

จากเหตุการณ์ข้างต้นเขาได้เชื่อมโยงไปสู่สิ่งที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้กระทำว่า

... ท่านรัฐมนตรีมหาดไทย นายบรรหาร ศิลปอาษา ก็มีความเป็นห่วงเรื่องนี้อย่างยิ่ง ท่านบอกว่านอกจากจะเกิดความเดือดร้อนแล้ว ยังมีสาเหตุสำคัญมาจากความประมาทเดินเล่อ ที่ร้ายไปกว่านั้น บางทีเจตนาเผากันเลย เพราะฉะนั้นท่านก็สั่งกำชับไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง แล้วก็จังหวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ ให้เข้มงวดกวดขันการตรวจสอบ เพื่อป้องกันอัคคีภัย... ในส่วนของการช่วยเหลือชาวบ้านนั้น ที่จันทบุรีถูกไฟไหม้ไป 147 ครัวเรือน ซึ่งรัฐมนตรีมหาดไทยสั่งให้ทางจังหวัดหาที่อยู่ให้ รวมทั้งจัดอาหารการกินให้เพียงพอทั่วถึงอย่าให้ขาด... (11 เมษายน 2533)

หรือข่าวผู้ว่าราชการจังหวัดมุกดาหารออกไปพบปะส่งเสริมอาชีพแก่ชาวบ้าน ดังนี้
 ตามที่ผู้ว่าราชการจังหวัดมุกดาหารได้ออกไปพบปะส่งเสริมอาชีพแก่ชาวบ้านตาม
 ตำบลและอำเภอต่าง ๆ ในมุกดาหาร ซึ่ง "ข่าว 6 โมงเช้า" ก็เสนอท่านเป็นประจำ
 ที่บ้านลงเป็ลือยใต้ ท่านผู้ว่าฯ ได้เข้าไปแนะนำให้เลี้ยงไก่บ้านพันธุ์พื้นเมือง ตั้งแต่วันที่
 2 กันยายน 2532 เอาลูกไก่ไปแจก และให้เกษตรจังหวัด ปศุสัตว์จังหวัด เข้าไปแนะนำ
 ตอนนี้ปรากฏว่าชาวบ้านเลี้ยงกันเป็นลำเป็นสัน และตอนนี้มีไก่บ้านออกมาขายทุกครัวเรือน
 เป็นการเพิ่มพูนรายได้ พัฒนาคุณภาพชีวิต ให้มีความเป็นอยู่ดีขึ้นอย่างทันตาเห็น วันนี้
 ชาวบ้านลงเป็ลือยเขาซาบซึ่งใจในท่านผู้ว่าฯ เลยพร้อมใจกันฉลองความสำเร็จในการ
 เลี้ยงไก่บ้านพันธุ์พื้นเมือง เลยเชิญผู้ว่าราชการจังหวัดและหัวหน้าส่วนราชการ ตอนเย็น
 วันนี้ไปชมความสำเร็จของเขา และเขาจะเลี้ยงข้าวผู้ว่าฯ ลักมือหนึ่ง... (15 มีนาคม
 2533)

จากตัวอย่างข่าวดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าปรีชา ทรัพย์โสภณา ได้ให้ความสำคัญ
 สำคัญกับตัวบุคคล คือ นายบรรหาร ศิลปอาชา ในข่าวกระทรวงมหาดไทยให้ความช่วยเหลือ
 ผู้ประสบอัคคีภัย โดยใช้กรณีไฟไหม้เป็นเหตุ และสิ่งที่นายบรรหาร ศิลปอาชา กระทำ เป็นผล
 และให้ความสำคัญกับผู้ว่าราชการจังหวัดมุกดาหาร ในข่าวผู้ว่าฯ ออกไปพบปะส่งเสริมอาชีพแก่
 ชาวบ้าน ได้หยิบยกเอาสิ่งที่ผู้ว่าฯ กระทำประโยชน์แก่ชาวบ้านมาแล้ว และกล่าวถึงความรู้สึก
 ของชาวบ้านที่ซาบซึ่งในตัวผู้ว่าฯ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงคุณความดีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดมุกดาหาร
 มีต่อชาวบ้าน การสร้างความหมายเช่นนี้มีปรากฏอยู่โดยทั่วไปในข่าวที่ปรีชา ทรัพย์โสภณา เล่า

2. ความเห็นอกเห็นใจและความรู้สึกมีส่วนร่วม ความหมายที่ปรากฏชัดในคำพูดของ
 ปรีชา ทรัพย์โสภณา ในการ "เล่าข่าว" เป็นเสมือนการเปิดเผยถึงความรู้สึกของตนเองที่มีต่อ
 เหตุการณ์ข่าว และแสดงความรู้สึกมีส่วนร่วมกับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้น

ตัวอย่างข่าวไฟไหม้ที่จังหวัดจันทบุรี ปรีชา ทรัพย์โสภณา ได้กล่าวไว้ในตอนท้าย
 ของข่าวว่า

"...ก็หวังว่าความเดือดร้อนของพี่น้องชาวจันทบุรีครั้งนี้ คงจะคลี่คลายไปโดย
 เร็ว เห็นใจจริง ๆ คนถูกไฟไหม้ ครึ่งเดียวหมดเนื้อหมดตัวกันไป" (11 เมษายน 2533)

หรือข่าวฝนตกหนักที่ภาคอีสาน ดังนี้

"...ตกหนัก ๆ ทุกวันก็ดี พี่น้องชาวบ้านชาวช่องจะได้รองน้ำฝนเก็บไว้..."

(14 มีนาคม 2533)

คำพูดของปรีชา ทรัพย์โสภาก ตั้งกล่าว เป็นการแสดงความเห็นอกเห็นใจ และ การใช้คำว่า "พี่น้องชาวจังหวัดจันทบุรี" และ "พี่น้องชาวบ้านชาวช่อง" ก็เป็นการแสดงถึงความใกล้ชิดเสมือนเป็นญาติที่รู้สึกมีส่วนร่วมในเหตุการณ์ด้วย

3. ความใกล้ชิดเหตุการณ์ ในการ "เล่าข่าว" ของปรีชา ทรัพย์โสภาก มักจะมีการกล่าวถึงแหล่งข่าวเสมอ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่า ข่าวที่เขานำมาเล่านั้นได้มาจากผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับเหตุการณ์ อันเป็นการยืนยันความถูกต้องและน่าเชื่อถือของข่าว ส่วนการบอกเล่าถึงรายละเอียดในแง่มุมต่าง ๆ ของข่าว ก็แสดงให้เห็นถึงความใกล้ชิดกับเหตุการณ์ในอีกระดับหนึ่ง ซึ่งหากเป็นข่าวที่บอกเล่าเฉพาะสิ่งที่เกิดขึ้น เราก็จะทราบแต่เพียงว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ เวลาใด และอย่างไร แต่ในการ "เล่าข่าว" ของปรีชา ทรัพย์โสภาก มักจะมีแง่มุมอื่น ๆ ที่นอกเหนือไปจากนี้ เช่น พฤติกรรม ความรู้สึก คำพูด และเรื่องแปลกหรือเรื่องน่าขำที่เกิดขึ้นในเหตุการณ์ที่เป็นข่าว

ตัวอย่างการอ้างอิงแหล่งข่าวของปรีชา ทรัพย์โสภาก ได้แก่

"ทวีพันธุ์ ปันงา ผู้สื่อข่าวของเราที่ติดตามท่านนายกฯ ไปทำข่าวบอกว่า วันที่ 10, 11, 12, 13 ข่าวท่านนายกฯ จะว่างเว้นไปช่วงหนึ่ง เพราะว่าท่านนายกฯ เดินทางจากโตเกียวไปฮาโกเนะ ซึ่งเป็นการเดินทางส่วนตัว การไปเยือนญี่ปุ่นอย่างเป็นทางการก็สิ้นสุดลงไปแล้ว..." (11 เมษายน 2533)

"ประดิษฐ์ ตั้งประเสริฐ ประชาสัมพันธ์นครราชสีมา ก็ติดตามทำข่าวอย่างใกล้ชิดก็เห็นว่า สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ทรงสนพระทัยเหลือเกิน..." (15 มีนาคม 2533)

"ภูเบศร์ จุลนานนท์ ผู้ช่วยประชาสัมพันธ์จังหวัดฉะเชิงเทรา รายงานมาเมื่อคืนนี้ว่า เทศกาลของดีเมืองแปดริ้วสนุกสนานดีเหลือเกิน..." (15 มีนาคม 2533)

นอกเหนือไปจากการอ้างอิงถึงแหล่งข่าวดังกล่าวข้างต้นแล้ว ความหมายที่แสดงถึงความใกล้ชิดกับเหตุการณ์ยังแสดงออกมาจากเนื้อหาของสิ่งที่เขาเล่า ซึ่งทำให้ผู้ฟังได้ทราบถึงเหตุการณ์ในแง่มุมอื่นด้วย ตัวอย่างเช่น เมื่อเล่าถึงข่าวการจัดงานวันข้าราชการที่จังหวัดมุกดาหาร ปรีชา ทรัพย์โสภาก ได้นำเรื่องที่ว่าราชการจังหวัดยะลาไปบริจาคโลหิตมาแล้วเสริม ดังนี้

... ตอนที่ท่านผู้ว่าฯ นอนบริจาคโลหิต เหล่านายกกาชาดก็ร้องเพลงไปด้วย เพื่อความครึกครื้น ก็ร้องเพลงนี้ไง (ร้องเพลง) เลือดไทยไหลริน ทาแผ่นดินไว้ชื่อ ให้

โลกรู้ว่าสื่อว่าเลือดไทยกล้าหาญ คุณตั้งน้ำเต็มฝั่งไหลหลังท้องธาร (นุค) แหม... ฟังมาถึงตอนนี้ผู้ว่าฯ ชิงนะลิ ผงกหัวขึ้นมาร้องเพลงกับเขาบ้าง นางพยาบาลกดเอาไว้บอกท่านนอนลง นอนเฉย ๆ ก็ได้ ผงกหัวแล้วยุ่ง ท่านก็นอนร้องด้วยเลย (ร้องเพลง) ทั่วแผ่นดินทอง... ออย่ามีร้าวราน (นุค) ร้องเพลงนี้จบไปเที่ยวหนึ่งแล้ว ปรากฏว่าเลือดยังไม่ครบ 300 ซีซี อ้าว... ท่านก็ร้องอีกเที่ยวหนึ่ง จนกระทั่งบริจาคโลหิตครบ นางพยาบาลเตรียมจะถอดเข็ม ท่านผู้ว่าฯ บอก เอาอย่างนี้ดีไหม ผมขอบริจาคเพิ่มเป็น 500 ซีซี ได้ไหม...? ผมจะร้องเพลงเลือดไทยอีก มันจริง ๆ คุณนายของท่านที่ยืนกำกับอยู่ใกล้ ๆ สวมขึ้นมาทันทีเหมือนกัน พอแล้ว ๆ ท่าน เตียวซิด ๆ (หัวเราะ) นั่นแหละ... ท่านผู้ว่าฯ ถึงได้ลุกขึ้นมา..." (2 เมษายน 2533)

4. การเสริมสร้างความเข้าใจระหว่างรัฐกับประชาชน ปรีชา ทรรศน์โสภณ มีความพยายามในอันที่จะทำให้ประชาชนมีความเข้าใจในนโยบายและการปฏิบัติงานของรัฐอยู่เสมอ โดยเขานำคำชี้แจงของทางฝ่ายรัฐมาอธิบายให้ประชาชนเกิดความเข้าใจในเรื่องที่เป็นปัญหา และในขณะเดียวกันก็ให้ประชาชนได้ทราบถึงสิ่งที่รัฐกำลังกระทำอยู่

ตัวอย่างข่าวคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนชี้แจงเรื่องการขึ้นเงินเดือนของข้าราชการและการเบิกค่าเช่าบ้าน ดังนี้

... มีข่าวจากเลขาธิการ ก.พ. นายสำราญ ถาวรายุทธ์ ท่านค่อนข้างจะแน่ชัดว่า ลีนเดือนนี้พี่น้องข้าราชการอาจจะยังไม่ได้รับเงินเดือนใหม่ อ๊ะ...? อย่าตกใจ ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แต่จะได้เป็นเงินตกเบิก ท่านบอกคงไม่นานหรอก ไม่นานของท่านอาจจะ 2 เดือน 3 เดือน สุดแท้แต่ ไม่เป็นไร ได้แน่ ๆ ละ นายสำราญ ถาวรายุทธ์ ท่านก็ร้อนใจอยู่ คือ มีสื่อมวลชนบางฉบับไปลงข่าวว่า ท่านไม่เห็นด้วยกับการเบิกค่าเช่าบ้านของข้าราชการ วันนี้ท่านฝากเรียนชี้แจงด้วยว่า ไม่จริงเลย ตรงข้ามท่านเห็นด้วย เพราะข้าราชการน่าจะได้สวัสดิการ ทั้งเงินเดือนและค่าเช่าบ้าน แต่ถ้าให้ค่าเช่าบ้าน 20 % ของเงินเดือนข้าราชการทั่วประเทศ คิดคร่าว ๆ มันใช้เงินเท่าไรครับ เกือบ 2 หมื่นล้านบาท มันเป็นไปได้ไหม ถ้ามารวมกับการขึ้นเงินเดือนข้าราชการอีก หมื่น 4 พันล้าน รวมเป็น 3 หมื่น 5 พันล้านบาท เงินมันมากมายมหาศาลขนาดนั้น รัฐบาลจะมีไหม ปัญหาอยู่ตรงนี้ เงินไม่พอ ไม่ใช่คัดค้าน... (2 เมษายน 2533)

อีกตัวอย่างหนึ่งเป็นข่าวภัยแล้งในภาคอีสาน ปรีชา ทรรศน์โสภณ ได้นำการดำเนินงานของทางฝ่ายรัฐมาชี้แจงให้ประชาชนเห็นว่า รัฐได้ให้ความช่วยเหลืออย่างไรบ้าง ดังนี้

... เกี่ยวกับเรื่องการแก้ปัญหาภัยแล้งในภาคอีสาน พลโทวิมล วงศ์วานิช ผู้บัญชาการกองทัพนาคที่ 2 บอกว่า เรื่องนี้กองทัพนาคที่ 2 ได้เตรียมการเรียบร้อยล่วงหน้าแล้ว มีรถบรรทุกน้ำ 150 คัน ส่งไปช่วยจังหวัดต่าง ๆ 36 คัน ยังเหลืออีกร้อยกว่าคัน แต่ปีนี้อีสานไม่ประสบภัยแล้งหนัก เรียกว่า น้อยกว่าทุกปีที่ผ่านมา เพราะฉะนั้นไม่ต้องห่วงการช่วยเหลือเพียงพอแน่ และยังได้ขอฝนหลวงจากกระทรวงเกษตรฯ ไปทำด้วย ซึ่งจะมีหน่วยไปทำฝนเทียมพ่นน้ำ คิดว่าจะได้ผล เพราะว่ามีเมฆฝนพอจะทำฝนเทียมได้แล้ว อย่างไรก็ตามแม่ทัพนาทที่ 2 ผากเตือนมาติดหนึ่ง ยิ่งใจ ๆ ขอให้ช่วยกันประหยัดน้ำไว้ก่อนเป็นดี ใช้แต่น้อยให้เกิดประโยชน์สูงสุด (14 มีนาคม 2533)

5. การเชิญชวน เนื้อหาในรายการ "ข่าว 6 โมงเช้า" ส่วนใหญ่เป็นเรื่องกิจกรรมที่หน่วยงานของรัฐ บุคคลในคณะรัฐบาล และข้าราชการกระทำ ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค บริษัท ทรัพย์สินมา ได้นำมาออกกล่าวให้ผู้ฟังทราบและเชิญชวนให้ร่วมในกิจกรรมดังกล่าว ดังนี้

ตัวอย่างข่าวจังหวัดแพร่จัดตั้งกองผ้าป่า เพื่อนำเงินไปบูรณะพระธาตุช่อแฮ เขาเล่าว่า

องค์พระธาตุช่อแฮ ซึ่งเป็นปูชนียสถานเก่าแก่ที่สำคัญ อยู่ที่ตำบลปลาแดง จังหวัดแพร่ เป็นปูชนียสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของชาวจังหวัดแพร่มานานกว่า 7 ปีแล้วครั้น เป็นที่เคารพสักการะของประชาชนทั่วไป พระธาตุช่อแฮอยู่ในสถานที่ชำรุดทรุดโทรมมาก ถ้าปล่อยทิ้งไว้วันจะเสียหายมากขึ้น ๆ ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดแพร่ ท่านคักดา ลากเจริญ และพ่อค้าประชาชนชาวจังหวัดแพร่จึงพร้อมใจกันจัดตั้งกองผ้าป่า กองละ 10,000 บาท 100 กอง ทอดที่วัดวันที่ 21 เมษายนนี้ ที่วัดพระธาตุช่อแฮ เวลา 4 โมงเย็น ก็ขอประกาศเชิญชวนพี่น้องประชาชนทั่วไป โดยเฉพาะชาวจังหวัดแพร่ทุกคนได้ร่วมกันทอดผ้าป่าโดยพร้อมเพรียงกัน ใครที่ผ่านไปหน้าศาลากลางจังหวัดในตอนนี้ เขาจำลองเป็นองค์ผ้าป่ายักษ์สูงตั้ง 10 เมตร แน่ ตันเบ้อเริ่มเลย ตรงบริเวณหน้าหน้าศาลากลางจังหวัด จังหวัดแพร่นี้ทางคณะรัฐมนตรีอนุมัติให้เป็นจังหวัดท่องเที่ยวเมื่อวันที่ 20 มีนาคมที่ผ่านมาเอง เพราะฉะนั้นเรามีการปรับปรุงการบูรณะแหล่งท่องเที่ยวกันเป็นการใหญ่ ตอนนี้มีผู้หลักผู้ใหญ่ร่วมทำบุญกันแล้ว เช่น ส.ส.คุสิต รังคศิริ ส.ส.แพร่ และรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมบอกว่า ผมรับคนเดียว 50 กองเลย กองละหมื่น ๆ ส.ส.ณรงค์ วงศ์วรรณ รับ 10 กอง 1 แสน ผู้นิพากษาศาลบอก ผม...ข้าราชการธรรมดา ๆ ขอร่วมสัก 5 กอง กองละ 10,000 อาจารย์นพรัตน์ พนมขวัญ ก่อนนี้เคย

ดำรงตำแหน่งวุฒิสมาชิกบอกว่า ของผมขอช่วยสัก 3 กอง หอการค้าจังหวัดอีก 5 กอง 50,000 บาท ผู้ว่าฯ คักดา ลากเจริญ ก็นำเงินจากการจัดงานฤดูหนาวจังหวัดแพร่ เข้าไปสมทบอีก 5 กอง อีก 50,000 บาท แล้วก็มีผู้ใจบุญจากจังหวัดเชียงใหม่แสดงความจำนงซื้อทองคำเปลวอีก 500,000 บาท เป็นผู้ไม่ประสงค์ออกนามด้วยครับ แล้วใครจะบริจาคเป็นรายย่อยก็ได้ ส่งตรงไปที่ผู้ว่าราชการจังหวัดแพร่เลยนะครับ จะเป็นเช็ค เป็นครีฟ หรือเงินสด เชิญส่งไปที่ผู้ว่าราชการจังหวัดแพร่ นายคักดา ลากเจริญ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป (9 เมษายน 2533)

การเชิญชวนให้ผู้ฟังร่วมกิจกรรมดังกล่าวปรึกษา ทรัพย์สินโลภจะมีได้เป็นการกล่าวเชิญชวนตรง ๆ แต่เขามักจะเสนอภูมิหลังของกิจกรรมนั้น ๆ ดังตัวอย่างข้างข้างต้น เขาจะเล่าถึงความซำรุดทรุดโทรมขององค์พระธาตุช่อแฮ ซึ่งตั้งอยู่ในจังหวัดแพร่ ที่เป็นจังหวัดท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศจังหวัดหนึ่ง จึงมีความจำเป็นต้องบูรณะองค์พระธาตุให้อยู่ในสภาพที่น่าชม นอกจากนี้เขายังกล่าวถึงความร่วมมือร่วมใจของข้าราชการ พ่อค้า และประชาชนที่บริจาคเงินเพื่อการบูรณะในครั้งนี้ด้วยความนับถือที่มีต่อองค์พระธาตุ เป็นการกระตุ้นให้ผู้ฟังเห็นถึงความสำคัญของกิจกรรมนี้

อีกตัวอย่างหนึ่งของการเชิญชวน ปรึกษา ทรัพย์สินโลภ ใช้วิธีการเกริ่นนำเพื่อนำไปสู่เรื่องที่ต้องการบอกกล่าว ดังนี้

วันสงกรานต์ที่ไหน ๆ ก็อากาศร้อนอบอ้าว นั่งอยู่เฉย ๆ ที่บ้านนี้ ไม่กระดานยังร้อนระอุคุกรุ่นไปหมด หาแก้อ้อผ้าใบมาตั้งฟังวิทยุหรือดูทีวีสบายที่สุด ไม่ต้องไปไหนมาไหน ผู้อำนวยการส่งเสริมและเผยแพร่ อุษณีย์ วิทยาสารณยุทธ ขอเชิญชมสารคดีที่กรมการพัฒนาชุมชนชาวเขาไปถ่ายทำไว้ปีกลายนี้ น่าดูมากครับ ท่านจะได้พบงานวันกตัญญูที่น่าประทับใจอย่างยิ่ง ชมทางโทรทัศน์ช่อง 5 วันนี้ 6 โมงเย็นครึ่ง ไปจนถึงหนึ่งทุ่ม เป็นเวลา 30 นาที...

ความหมายโดยนัย

การ "เล่าข่าว" ของปรึกษา ทรัพย์สินโลภ ในรายการ "ข่าว 6 โมงเช้า" มีความหมายโดยนัย หรือความหมายที่ซ่อนเร้นอยู่ 2 ประการ คือ

1. การสร้างภาพลักษณ์ที่ดีแก่รัฐบาลและวงราชการ

Bird & Dardenne (1988) กล่าวว่า การเสนอข่าวเหมือนการเล่าเรื่องหรือบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผู้เล่าจะตีความแก่นเรื่อง (theme) แตกต่างกันออกไป

และวิธีการเล่าจะเปลี่ยนแปลงไปตามตัวบุคคล จึงพบว่าเรื่องที่แต่ละคนเล่า จะมีภาพลักษณ์ (image) ใหม่เกิดขึ้น โดยที่แก่นเรื่องยังคงเดิม

รายการ "ข่าว 6 โมงเช้า" ให้ความสำคัญกับข่าวของรัฐบาลและข่าวราชการ เป็นอย่างมาก เนื้อหาข่าวที่นำมาเสนอเป็นเรื่องเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของบุคคลในคณะรัฐบาล และข้าราชการประจำ มีลักษณะนำมาเผยแพร่ให้ประชาชนได้รับทราบว่ารัฐบาลและข้าราชการ ได้กระทำอะไรไปบ้าง และบางกรณีเป็นการเสริมสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างรัฐบาลหรือหน่วยงานของรัฐกับประชาชนโดยเน้นให้ประชาชนเห็นเฉพาะส่วนที่ดีของรัฐบาลและวงราชการ ปรีชา ทรัพย์สินโลกา ให้ทัศนะในการเสนอข่าวว่า

ผมเสนอแต่ข่าวในทางบวก ข่าวอะไรที่เป็นข่าวลบผมไม่เสนอ ยกเว้นในบางกรณี พยายามเสนอข่าวในทางสร้างสรรค์ ผมคิดว่าการที่เราจะไปตอกลิ้มอะไรต่าง ๆ ลงไปในเรื่องของความไม่ดีแล้ว ข่าว 6 โมงเช้าไม่ได้ตั้งเฉพาะในประเทศไทย มันตั้งไปถึงต่างประเทศ เพราะฉะนั้นถ้าต่างชาติเขาได้ฟัง มันเป็นการขายชาติของเรา เพราะฉะนั้นเราต้องคำนึงถึงอันนี้ เพราะเราไม่ใช่วิทยุธรรมดา เป็นวิทยุระดับชาติ ที่เราพูดออกไปมีผลกระทบต่อด้านต่างประเทศมากมาย" (สัมภาษณ์ 17 สิงหาคม 2532)

จากทัศนะของ ปรีชา ทรัพย์สินโลกา และจากเนื้อหาที่ปรากฏในรายการ อาจวิเคราะห์ได้ว่า การจัดรายการข่าวทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย ซึ่งออกอากาศครอบคลุมทั่วประเทศและประเทศใกล้เคียง ประกอบกับการเป็นสถานีวิทยุกระจายเสียงระดับชาติซึ่งอยู่ในความควบคุมดูแลของรัฐบาลโดยตรง มีผลทำให้การเสนอข่าวของปรีชา ทรัพย์สินโลกา มีลักษณะเป็นการเผยแพร่ผลงานของรัฐบาลและหน่วยงานของรัฐโดยตรง อย่างไรก็ตามแม้ว่าการเล่าข่าวของปรีชา ทรัพย์สินโลกา จะดูเหมือนกับการนำเรื่องราวที่เกิดขึ้นมาเล่าสู่แก่ผู้ฟังให้ได้รับรู้ พร้อมทั้งให้ความสนุกสนานไปด้วย โดยนำเรื่องแปลก ๆ และขบขันมาเล่าเสริม มีการเพิ่มคำพูดและมุขตลกต่าง ๆ เข้าไปในการเล่า แต่ความหมายที่แฝงอยู่คือ การสร้างภาพลักษณ์ในทางที่ดีให้แก่บุคคลและหน่วยงานที่ปรากฏเป็นข่าว จะเห็นได้จากการให้ความสำคัญกับตัวบุคคลและหน่วยงานของรัฐ ในฐานะผู้ดำเนินเหตุการณ์หรือมีส่วนร่วมในเหตุการณ์ ซึ่งก่อให้เกิดกิจกรรมที่เป็นประโยชน์แก่ประเทศและประชาชน ในการ "เล่าข่าว" ของปรีชา ทรัพย์สินโลกา นอกจากจะหยิบยกเฉพาะด้านดีของบุคคลและหน่วยงานมาเสนอแล้ว ยังมีการกล่าวซ้ำ ๆ ถึงตัวบุคคลและหน่วยงานเหล่านั้นในลักษณะ เน้นย้ำให้เห็นความสำคัญ การเล่าข่าวของเขาจึงให้ความหมายกับสิ่งที่เลือกสรรไว้ การกล่าวถึงบุคคลหรือหน่วยงานในข่าว

จึงมิได้มีความหมายในฐานะที่เป็น โคร ในข่าวเท่านั้น แต่มีความหมายในฐานะที่เป็นบุคคลหรือหน่วยงานที่นำยกย่องชมเชย การ "เล่าข่าว" ของปรีชา ทรัพย์โสภณ จึงแฝงไว้ด้วยความหมายที่ต้องการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีแก่ผู้ที่เขากล่าวถึง

ดังตัวอย่างข่าววันแห่งครอบครัว ปรีชา ทรัพย์โสภณ ได้หยิบยกเอาทัศนะของ พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ นายกรัฐมนตรีมาแล้วเป็นการแสดงให้เห็นว่าพลเอกชาติชาย ให้ความสำคัญกับวันแห่งครอบครัวมากเพียงใด ดังนี้

... ท่านนายกฯ บอกว่า สาเหตุที่เลือกเอาวันที่ 14 เมษายน เป็นวันแห่งครอบครัว ก็เนื่องจากวันที่ 14 เมษายนเป็นวันสงกรานต์ตามประเพณีไทย ลูกหลานญาติพี่น้องจะร่วมกันคารวะผู้หลักผู้ใหญ่ในครอบครัวอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นรัฐบาลก็ประกาศให้มีวันหยุด 3 วันติดต่อกัน แล้วก็ให้คนเดินทางกลับบ้าน... ท่านนายกฯ ชี้ให้เห็นว่า การจะเป็นครอบครัวที่มีคุณภาพ ไม่ได้หมายความว่าครอบครัวนั้นจะต้องไม่มีปัญหา ปัญหาที่เกิดขึ้นทุกครอบครัวหนักมากน้อยแล้วแต่ใครจะทำมาอย่างไร แต่หากครอบครัวนั้นดูแลสมาชิกในครอบครัวทุกคนอยู่กันอย่างปกติสุข ให้กินดีอยู่ดีแล้วก็มีความมั่นคงปลอดภัย มั่นที่เป็นครอบครัวที่ดีแล้ว... ท่านนายกฯ บอกว่าอยากเห็นมากที่สุด คือ สมาชิกในครอบครัวเรารักใคร่ปรองดองกัน มีความรักความเมตตาต่อกัน เพื่อให้ครอบครัวมีความมั่นคงและลูกหลานที่เกิดจากครอบครัวที่มั่นคงก็จะช่วยให้สังคมมีความมั่นคงต่อ ๆ ไปด้วย... (12 เมษายน 2533)

หรือข่าวการแก้ปัญหาความแห้งแล้ง ปรีชา ทรัพย์โสภณ ได้กล่าวถึงบทบาทของบุคคลในคณะรัฐบาล ดังนี้

... ก็เป็นที่ทราบกันแล้วนะครับ ว่าหลายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเขาร่วมมือกันอย่างจริงจังที่จะแก้ปัญหาความแห้งแล้งทั่วทุกภาคของประเทศ โดยเฉพาะกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ งานหนักเหลือเกินครับ เพราะต้องสนองข้อเรียกร้องของประชาชนเกี่ยวกับความแห้งแล้งทั่วประเทศ โดยเฉพาะชาวนาชาวไร่ กระทรวงเกษตรฯ กำลังช่วยเหลือพี่น้องชาวไร่อ้อยที่ร้องเรียนผ่านรัฐมนตรีช่วยคมนาคม คุณนิคม แสนเจริญ ก็เป็น ส.ส. ในเขตจังหวัดชลบุรี ท่านรัฐมนตรีนิคม พอได้รับเรื่องก็ไม่นั่งนอนใจ เสนอเรื่องไปยังรัฐมนตรีกระทรวงเกษตรฯ พล ต. สนั่น ขจรประศาสน์ พอได้รับเรื่องก็สั่งการไปยังหน่วยฝนหลวงในเขตจังหวัดจันทบุรี ให้ออกปฏิบัติการช่วยเหลือชาวไร่อ้อยเป็นการด่วน แล้วก็ทำหนังสือตอบให้ท่านรัฐมนตรีช่วยฯ กระทรวงคมนาคมทราบว่าได้ดำเนินการ

เป็นที่เรียบร้อยแล้ว แหม... อันนี้ก็น่ารักนะครับ ท่านรัฐมนตรีเกษตรและรัฐมนตรีช่วย
คมนาคมต่างก็ช่วยกันคนละไม้คนละมือ เกษตรกรชาวนาข้าวไร่อุ่นใจไปตาม ๆ กัน...

(10 เมษายน 2533)

นอกจากการกล่าวย้าถึงบุคคลในข่าวหลาย ๆ ครั้งในการเล่าแล้ว การหยิบยก
เอาแง่มุมของเหตุการณ์ประกอบกับการใช้ถ้อยคำของปรีชา ทรัพย์โสภาก็ยิ่งแสดงให้เห็นว่า
ความหมายในการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีแก่ตัวบุคคล เนื่องจากคำพูดที่ใช้เป็นไปในทำนองยกย่อง
ชมเชย เช่น ข่าวรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยไปเยี่ยมราษฎรในจังหวัดแม่ฮ่องสอน
ดังนี้

... พอไปถึงกลายเป็นขวัญใจของชาวจังหวัดแม่ฮ่องสอนขึ้นมาอีกแล้วละ ไม่ใช่
เป็นแต่เพียงขวัญใจคนสุพรรณฯ เป็น ส.ส. สุพรรณฯ ท่านไปนี่ ไปตามได้ ที่ไหนก็เรียก
คุณพ่อบรรหาร คุณพ่อบรรหาร ไม่ว่าจะบรรดาแม่คิงแม่ค้ำทั้งหลายเรียกคุณพ่อบรรหารกัน
ทั้งนั้นเลย คุณประมวล รุจิระเสรี ผู้ว่าราชการจังหวัดแม่ฮ่องสอนบอกว่าชาวแม่ฮ่องสอน
มีความชื่นชมและปลาบปลื้มในท่านรัฐมนตรีบรรหารมาก เพราะท่านมีนโยบายไม่ให้เรียกร
ขายบัตรการกุศลเป็นอันขาด... (13 เมษายน 2533)

หรือข่าวนายกร ทัพพะรังสีไปเยี่ยมราษฎรที่จังหวัดนครราชสีมา ก็มีการใช้คำ
พูดยกย่องในลักษณะเดียวกัน ดังนี้

... ตอนนี้อยู่ที่นครราชสีมา ทัพพะรังสี กำลังวิ่งรอกอยู่แถว ๆ นครราชสีมา
เพราะเป็นขวัญใจชาวบ้าน เมื่อวานนี้ก็ไปร่วมงานสงกรานต์กับชาวบ้านตั้ง 7 แห่ง ชาว
บ้านก็มาทำบายศรีสู่ขวัญให้ ท่านรัฐมนตรีกรท่านพุดนำฝักรับ ท่านบอกกับชาวบ้านอำเภอ
ชุมพวงว่า สังคมมนุษย์เราจะอยู่กันอย่างสงบสุข ถ้ามนุษย์เราไม่เห็นแก่ตัว... (13
เมษายน 2533)

นอกเหนือไปจากการสร้างภาพลักษณ์แก่บุคคลในคณะรัฐบาลแล้ว ปรีชา ทรัพย์-
โสภาก็ให้ความสำคัญกับบุคคลในวงราชการที่เป็นข้าราชการประจำด้วย เช่น ผู้ว่าราชการ
จังหวัด ปลัดจังหวัด นายอำเภอ ปลัดกระทรวง และอธิบดี เป็นต้น โดยการหยิบยก
เอาผลงานขึ้นมาเสนอ

การเลือกแง่มุมของเหตุการณ์ที่เจาะจงถึงบทบาทและทัศนคติของผู้คนรอบข้างที่มี
ต่อบุคคลดังกล่าว ล้วนมีความหมายที่เป็นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีแก่รัฐบาลและวงราชการ ใน

แง่ที่บุคคลผู้นั้นได้สร้างคุณประโยชน์แก่ประเทศชาติและประชาชนแง่ที่บุคคลดังกล่าว ได้รับการยอมรับจากประชาชน ความหมายโดยนัยในลักษณะนี้จึงเป็นการนำเสนอเฉพาะส่วนดี การใช้ถ้อยคำที่เกี่ยวข้องกับตัวบุคคลหรือหน่วยงานจะไม่ปรากฏทางที่ไม่ดีเลย มีแต่เฉพาะคำยกย่องชมเชยเท่านั้น อย่างไรก็ตามแม้จะมีการเสนอข้อความเดือดร้อนของประชาชนในเรื่องต่าง ๆ อยู่บ้าง แต่เป็นการหยิบยกขึ้นมาเพื่อแสดงให้เห็นว่า รัฐบาลมีความเอาใจใส่ในทุกข์ร้อนของประชาชนอยู่แล้ว โดยการนำบทบาทของบุคคลและหน่วยงานมาเสนอประกอบกันไป โดยนัยนี้จึงเสมือนว่าเป็นการยกย่องบทบาทและคุณความดีของบุคคลและหน่วยงานนั่นเอง ทั้งนี้โดยผ่านกระบวนการเลือกสรรทั้งเนื้อหาและวิธีการเล่ามาแล้ว ก่อนที่จะถ่ายทอดสู่ผู้ฟัง

คู่ย ฅ ขางน้อย กล่าวถึงการเสนอข่าวของ ปรีชา ทรัพย์สินโสภ ในรายการ "ข่าว 6 โมงเช้า" ว่า

...ข่าวสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยเคยพูดถึงความเจ็บปวดของคนโหม เช่น เวลาที่ลมนบุรีไม่มีน้ำ แต่ผู้ว่าราชการจังหวัดมัวแต่จัดงานวังนารายณ์นั่งผ้าม่วงอยู่นั้น กล้านพูดโหม ขินพูดลิ ผู้ว่าฯ ซี 10 โทร.เข้ามาหาอธิบดี ซี 10 ด้วยกัน เดียวก็กระแทกคุณปรีชาให้เป็น ซีช่วย นะลิ ข่าววิทยุแห่งประเทศไทยเป็นข่าวที่โปรยลงมาจากเบื้องบน... (อภิปราย 26 กุมภาพันธ์ 2533)

นอกจากนี้ ปรีชา ทรัพย์สินโสภ (สัมภาษณ์ 17 สิงหาคม 2532) ก็ได้กล่าวถึงการเสนอข่าวของเขาว่า เสนอแต่ในแง่บวก แง่ลบไม่เสนอ ซึ่งแลดงให้เห็นถึงความสอดคล้องกับการสร้างความหมายโดยนัยตามที่ได้วิเคราะห์มาข้างต้น นอกจากนี้เขายังกล่าวว่า ข่าวที่เขานำมาเล่านั้น ได้มาจากแหล่งข่าวของทางราชการบ้าง รัฐมนตรีป้อนข้อมูลบางอย่างให้ และจากผู้สื่อข่าวของสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยประจำจังหวัดต่าง ๆ ดังนั้น ปรีชา ทรัพย์สินโสภ จึงเป็นเสมือนตัวแทนของรัฐบาลในการเผยแพร่ข่าวสารแก่ประชาชนและในการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีแก่รัฐบาลด้วย

2. ความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับข้าราชการระดับสูง

ในการ "เล่าข่าว" ของปรีชา ทรัพย์สินโสภ นอกจากการได้เรื่องราวที่เป็นเบื้องหลังเหตุการณ์มาแล้วประกอบแล้ว ยังมีการใช้ถ้อยคำหยอกล้อข้าราชการระดับสูงอีกด้วย ซึ่งลักษณะเช่นนี้แสดงถึงความสนิทสนมคุ้นเคยกับบุคคลเหล่านั้นเป็นอย่างดี จึงสามารถหยอกล้อได้ ทั้ง ๆ ที่ปรีชา ทรัพย์สินโสภ เป็นผู้จัดรายการของสถานีวิทยุของทางราชการ ซึ่งปกติแล้วจะไม่ปรากฏการหยอกล้อเช่นนี้ในการเสนอข่าว

ตั้งตัวอย่างข่าวจังหวัดสงขลาจัดงานต้อนรับคณะนางสาวไทย ปรีชา ทรัพย์สินภักดิ์
ใช้ถ้อยคำหยอกล้อผู้ว่าราชการจังหวัดสงขลา ดังนี้

"...ผู้ว่าฯ สงขลา นิพนธ์ บุญภัทโร ตีใจกินไม่ได้นอนไม่หลับ ปู๊ถ...ได้
นางสาวไทย ได้ทั้งรองอันดับหนึ่ง คือ ได้ตำแหน่งนะครีบ..." (13 มีนาคม 2533)

หรือข่าวเปิดน้ำตกตากควันที่จังหวัดเชียงราย เขาหยอกล้อนายอำเภอ ดังนี้

"...ท่านนายอำเภอพญาเม็งราย ประยูร วงศ์วานิช คือ ฉายาท่านนายอำเภอ
ปูนา เป็นนายอำเภอคนแรกของไทยที่เอาปูนามาแข่งขันกัน ตอนนี้นำปูเข้ารุมคแล้วเลยหันมา
พัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวตามวิสัยทัศน์พัฒนาที่ดี..." (14 มีนาคม 2532)

หรือการหยอกล้อนายอำเภอสันทราย ดังนี้

"...นายอำเภอสันทรายนี้ได้ปริญญาโทจากเมืองนอก ปริญญา ปานทอง จัดงาน
มาหลายปีแล้วครีบ จัดงานเต็มที่จนกระทั่งลืมมีเมีย..." (12 เมษายน 2532)

ความลุ่มพันธ์ของ ปรีชา ทรัพย์สินภักดิ์ กับข้าราชการระดับสูงเกิดขึ้นเนื่องจาก
ฐานะการเป็นสื่อมวลชนระดับประเทศของเขา ทำให้มีโอกาสติดต่อบุคคลในวงราชการ
มากมาย เขาได้รับเชิญไปร่วมงานต่าง ๆ ที่แต่ละจังหวัดจัดขึ้น และยังได้รับข่าวโดยตรงจาก
ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่เสมอ ดังที่เขาเล่าว่า "ข่าวที่เป็นนโยบายของทางราชการ รัฐมนตรี
จะเป็นผู้ป้อนข้อมูลเอง และผู้ว่าราชการจังหวัดก็ส่งข่าวมาให้เป็นประจำ" (สัมภาษณ์ 17
สิงหาคม 2532) ในการ "เล่าข่าว" ของปรีชา ทรัพย์สินภักดิ์ เขาจะไม่กล่าวถึงความใกล้ชิด
สนิทสนมกับข้าราชการชั้นผู้ใหญ่โดยตรง แต่ด้วยวิธีการใช้ถ้อยคำของเขาแสดงให้เห็นถึงความ
หมายในการเรื่องความลุ่มพันธ์ใกล้ชิดนี้แฝงอยู่

จากความหมายแฝงทั้ง 2 ประการที่ได้วิเคราะห์มาข้างต้น ในเรื่องของการสร้าง
ภาพลักษณ์ที่ดีให้แก่รัฐบาลและวงราชการและความลุ่มพันธ์ใกล้ชิดกับข้าราชการระดับสูงนั้น ได้
แสดงให้เห็นถึงความเชื่อในเรื่องการยกย่องผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นบุคคลระดับผู้นำที่มีบทบาทในการ
บริหารและปกครองประเทศแฝงอยู่ด้วย เพราะปรีชา ทรัพย์สินภักดิ์ เลือกที่จะกล่าวคำยกย่อง
ชมเชยบุคคลเหล่านี้ด้วยถ้อยคำต่าง ๆ แม้จะเป็นการติดตลกหรือหยอกล้อ แต่ก็แฝงไว้ด้วยการ
ยกย่อง เช่น การกล่าวว่า "นายบรรหาร ศิลปอาชา เป็นขวัญใจของชาวแม่ฮ่องสอน ไม่
ใช่เป็นแต่เพียงขวัญใจคนสุพรรณ" หรือการกล่าวถึงนายอำเภอสันทรายว่า "จัดงานเต็มที่จน

กระทิงลิมมีเมีย” ทั้งหลายเหล่านี้ล้วนเป็นคำพูดที่แสดงถึงความรู้สึกยกย่องในตัวบุคคลที่เขา กล่าวถึง ซึ่งลักษณะเช่นนี้ เป็นค่านิยมของคนไทยมาแต่ครั้งโบราณที่มักจะยกย่องผู้ที่เป็นผู้ใหญ่กว่า และชนชั้นผู้นำในสังคม ความเชื่อเช่นนี้จึงเป็น myth ที่ปรากฏอยู่ในการ “เล่าข่าว” ของ บริษัท ทรันส์โลภา

2. ความหมายที่ปรากฏออกมาจากการ “เล่าข่าว” ของคู่ย ฅ บางน้อย

ความหมายโดยอรรถ

การ “เล่าข่าว” ของคู่ย ฅ บางน้อย มีความหมายที่เปิดเผย ซึ่งแสดงให้เห็นถึง แนวความคิดและทัศนคติของเขา ดังนี้

1. การรักษาผลประโยชน์ของประชาชน คู่ย ฅ บางน้อย มักจะหยิบยกประเด็น ปัญหาที่เกิดขึ้นกับประชาชนมา เสนอและแสดงความคิดเห็น โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะให้ปัญหานั้น ๆ ได้รับการแก้ไข การเสนอปัญหาและแสดงความคิดเห็นเป็นไปอย่างตรงไปตรงมา

ดังตัวอย่างข่าวนายวัฒนา อัครเวม ไปพบเห็นคนงานไทยในสิงคโปร์ประสบ ความยากลำบากในด้านความเป็นอยู่และต้องการกลับประเทศไทย คู่ย ฅ บางน้อย เสนอปัญหา ของประชาชนให้ผู้ฟัง ดังนี้

... ถ้าเผื่ออยู่บ้านเรามีกงานให้เขาทำ เขาก็คงไม่ไปหรอกครับ แล้วก็ เป็น เรื่องยืนยันได้ว่าเศรษฐกิจดี ถ้าเรามีกงานให้คนไทยของเราทำจริง คำพูดของนายภท ที่ว่า เศรษฐกิจดีขึ้นอะไรดีขึ้นก็คงจะจริง แต่การที่แม้กระทั่งคดีซาอูฯ ก็เหมือนกันบางที เป็นผลสะท้อนให้เห็นว่าเศรษฐกิจของเรายังไม่ดีจริงนะ ไอ้เรามั่งคั่ง คนในต่างจังหวัด ล่ะ คนเราเป็นไทย เขาเขียนไว้ในการประชุมที่สงขลาผมจำได้ เกือบสิบกว่าปีในเรื่อง ของประชากรนี้ เขาบอกว่าคนเอเชียโดยเฉพาะคนในภูมิภาคอินโดจีนหนึ่งคน แยกภาระ ไว้ในทางตรงและทางอ้อม ทางตรงอาจจะแค่ 4 หรือ 5 แต่ทางอ้อมอาจจะโยงไปถึง 15 คน เขียนภาพหนึ่งคนยกมือแล้วก็แยกไว้ 15 คน ทั้งทางตรงและทางอ้อม สมมติเรา ได้เมียอาจจะได้เมียชาย ได้อาบลิงส์ไปถึงน้องเมีย น้องเมียยังไขทึงไว้ แล้วไปไหนไม่รู้ ยิ่งเลี้ยงอีก คนไทยบางคนเป็นอย่างนั้น... (29 มีนาคม 2533)

หรือข่าวการลักลอบขนน้ำมันปาล์มเถื่อนเข้ามาทางภาคใต้ คู่ย ฅ บางน้อย ให้ ความเห็นไว้ว่า

... ที่ภาคใต้เขาเดือดร้อน ชาวสวนปาล์มก็เดือดร้อน เห็นว่าจะรวมกลุ่มขอ เงินรัฐบาล 150 กว่าล้าน ที่ขอคงเพื่อไปอัคน้ำมันปาล์มเถื่อน เพราะผลผลิตตอนนี้ติด

ไม่ตก คิดน้อยครับ เราต้องพูดว่าเนื้อที่ของมาเลเซียโรหนึ่กับของเราโรหนึ่ เนื้อที่เท่า ๆ กัน น้ำมันปาล์มของมาเลเซียผลิตได้มากกว่า เมื่อเขาผลิตได้มากกว่าเขาก็ขายทุ่มราคา นี่คือน้ำใจมาเลเซีย ข้างนี้ถ้าผมถูกเราก็อหลไปซื้อ แต่ว่าน้ำมันปาล์มของเขา ก็พยายามทุ่มตลาดเข้ามา ทำให้เกษตรกรที่ปลูกองหัวไม่ขึ้น ใครจะมาซื้อปาล์มดิบ ใครจะมาซื้อน้ำมันปาล์ม ใครจะสกัดน้ำมันปาล์มให้ดี ในเมื่อน้ำมันปาล์มบริสุทธิ์มาจากมาเลเซียถูกกว่า ก็จะขอเงิน 150 ล้านไปเปลี่ยนพันธุ์ข้าง ไปสกัดกันข้าง... (19 มีนาคม 2533)

การหยิบยกปัญหาของประชาชนขึ้นมาพูดถึงนั้น บางครั้งมิได้รวมอยู่กับเนื้อหาข่าว แต่ คู่ย ณ บางน้อย ได้นำปัญหาขึ้นมากล่าวถึงลอย ๆ จากประสบการณ์ที่ตนเองได้ทราบมา เช่น

... โรงเรียนทั้งหลายที่ขาดทุนก็เอาที่ให้เขาสร้างคอนโดฯ ดึกว่า อันนั้นเป็นสิทธิ์ บ้านเราค้าขายเสรี เป็นประชาธิปไตย ทุกคนเปิดโรงเรียนจะขึ้นค่าอะไรก็ได้ ไม่ได้ แต่ครูก็อยากได้ความก้าวหน้าในชีวิต เพราะเงินถ้าสอบเข้าโรงเรียนหลวงได้ก็ไม่ไปอยู่โรงเรียนราษฎร์ โรงเรียนราษฎร์ก็ต้องประกาศหาครู แล้วก็เปลี่ยนครูอยู่เรื่อย ๆ ค่าแรงก็แพงขึ้น แต่พ่อแม่เด็กพอซบซันก็ฟ้องกระทรวง กระทรวงก็บอกอย่าขึ้น ก็เลยบอกปิดเสียดีกว่า ก็เป็นอันว่าพอนักเรียนสอบเสร็จก็ตัวใครตัวมัน เขาออกกิจการการศึกษาหยุดไปแล้วตั้ง 95 แห่ง วิทยาลัยอาชีวะจนกระทั่งโรงเรียนอนุบาล ขณะนี้เด็กเหมือนแพแตก ยังไม่ทราบว่าครูมานะจะมโนบายอย่างไร... (19 มีนาคม 2533)

2. การมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อตำรวจ ข้าราชการ และนักการเมือง การที่คู่ย ณ บางน้อย ใช้คำพูดกระทบกระเทียบการปฏิบัติงานของตำรวจ ข้าราชการ และนักการเมืองอย่างเปิดเผย แสดงให้เห็นว่า เขามีทัศนคติที่ไม่ดีต่อบุคคลเหล่านี้

ดังตัวอย่างข่าวนักศึกษารามคำแหงมอบดอกไม้ให้ พล.ต.ท. ประทิน สันติประภน ที่ยกกำลังเข้าทลายบ่อนการพนัน ในตอนหนึ่ง คู่ย ณ บางน้อย กล่าวว่า

... พล.ต.ท. ประทินบอกว่า ยังมีแหล่งค้าประเวณี โสเภณีอยู่ทุกจังหวัด ในบางอำเภอตำรวจต้องปราบอย่างจริงจัง เพื่อให้โสเภณีอยู่ไม่ได้ แล้วหนีไปเป็นสาวบริการแทน ซึ่งไม่อุจาด ไม่มีการบังคับขู่เข็ญและไม่มีการล่อลวง หากเป็นโสเภณีก็ต้องมีแม่เลี้ยงมีแมงดา มีการบังคับขู่เข็ญมา แล้วก็มียเงินให้ตำรวจ พล.ต.ท. ประทินท่านพูดในสิ่งที่เป็นจริงทั้งนั้น ตำรวจทั้งกรมทำไมไม่รู้ล่ะ ผมกับ พล.ต.ท. ประทินไม่เคยรู้จักกัน เคยทัก

กัน 2 คำ ตอนนั้นยังเป็นพ.ศ.อ. ถ้าพูดไปท่านก็จะเดือดร้อนว่าตำรวจทั้งกรมไม่รู้เรื่อง
นี้เลย น่าจะปลด พล ต.ท. ประทินไปซะ เพราะว่ามีสิ่งแปลกกว่าคนอื่นหรือไม่ก็ปลด
ตำรวจทั้งกรมซะ ให้พล ต.ท. ประทินเป็นอธิบดี แล้วตั้งตำรวจใหม่ที่มีอุดมการณ์ ไม่รู้
ลึกไหนเอาใจ?... (29 มีนาคม 2533)

หรือข่าวตำรวจหลายช่องโหลเมื่อก่อนที่ร้านอาหารเทียนทอง จังหวัดนนทบุรี ค่อย ฌ
บางน้อย กล่าวชื่นชมผลงานของตำรวจชุดปฏิบัติการ แต่ขณะเดียวกันก็กล่าวพาดพิงไปถึงตำรวจ
ห้องที่อื่นในทำนองติเตียน ดังนี้

"...ที่น่าเศร้าส่วนใหญ่ ส่วนใหญ่ก่อนไปจับตำรวจก็มักจะ ตำรวจหัวแถวหรือ
ปลายแถวไม่รู้มีก็จะโทรไปบอกกับเจ้าของช่องว่า เฮ้ย... นานีตัวหลบไปซะ แล้วเข้าไปค้น
ไม่พบ..." (30 มีนาคม 2533)

ทัศนคติที่ไม่ดีต่อการทำงานของข้าราชการเห็นได้จากการที่ค่อย ฌ บางน้อย ชี้ให้
เห็นข้อบกพร่องในการทำงาน เช่น กรณีคณะกรรมการบริหารวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์
(กบว.) ซึ่งเขาแสดงความเห็นว่าควรเป็นหน่วยงานที่ควบคุมเรื่องสำคัญ ๆ ที่ประชาชนทั้ง
ประเทศควรทราบ แทนที่จะให้หน่วยงานประสานกับทางสถานีวิทยุและโทรทัศน์แต่ละสถานีไป
ดังนี้

... คือ หลาย ๆ เรื่องในบ้านเรา ผมคิดว่าหน่วยงานแต่ละหน่วยก็พยายาม
ประชาสัมพันธ์ ไม่ว่าจะเป็กรมพัฒนาชุมชน รพช. แต่ละหน่วยงานก็ต้องเสียเวลา
พยายามที่จะผลักดันให้สัมพันธ์ส่วนตัวกับสื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ วิทยุก็มีกองงานบริหารหรือ
ควบคุมวิทยุ เรียกว่า กบว. ผมอยากให้เห็นว่า กบว. ไม่ทำหน้าที่เป็นเทคนิคจะไปไล่
จับหาบเร่งแผงลอย ควรจะเป็นฝ่ายบริหารรับเองงานที่สำคัญ ๆ ที่ประชาชนทั้งประเทศ
ควรจะได้รู้ แล้วก็รับเอา สมมติโรควางจรระวัง สุนัขบ้า พัฒนาประเทศ เร่งรัดแหล่งน้ำ
ลดปลูกอะไรในฤดูแล้งน้ำไม่พอ ถ้างานของกบว. ทำมาในรูปแบบเลขๆ ของกรมอีกก็
ประมวลเรื่องราวที่ประชาชนควรรู้ แล้วก็เร่งขยายไปทุกสถานีพร้อมกันแล้วกำหนดบทบาท
ว่าเรื่องนี้เราเล่น 7 วันพร้อมกันเลยนะ โอ้อ้อ... แล้วมันจะกระหึ่มทั่วประเทศ...
(30 มีนาคม 2533)

นอกจากนี้ข่าว พล ต. ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ไปบรรยายเรื่อง "คุณภาพ
ชีวิตคนเมืองหลวง" ที่มหาวิทยาลัยมหิดล ค่อย ฌ บางน้อย ได้แสดงทัศนะที่ทำให้เห็นว่าข้าราชการ
รับสินบน ดังนี้

...ถ้าในสายตาคม ระบบนครชัยเราไม่ได้พูดถึงความประเพณีของข้าราชการ ถ้าระบบนี้สร้างมาให้กลัวโกงซึ่งกันและกัน สร้างระบบมาให้คุ้มกันไปคุ้มกันมา คือ เริ่มไม่ไว้ใจกัน ขึ้นตอนมันเยอะเมื่อจะทดสอบ แต่ไป ๆ มา ๆ นครชัยเคราะห์ ก็คือประชาชนที่ประกอบกิจการ เพราะมันผ่านหลายโต๊ะ ก็ต้องมีโต๊ะหลายโต๊ะ มันหลายโต๊ะก็ต้องมีโต๊ะ ๆ ๆ ของโต๊ะโต๊ะ อื้อ...ยุ่งไปกันใหญ่... (20 มีนาคม 2533)

ในส่วนที่แสดงความหมายว่าเรามีทัศนคติไม่ติดต่อนักการเมือง มีปรากฏอยู่ในการ "เล่าข่าว" หลายครั้ง เช่น เมื่อกล่าวถึงการสร้างรถขนส่งมวลชน คู่ย ฅ บางน้อย พูดว่า ... ที่มันตกลงกันไม่ได้นี้ ของกูเท่าไร? ตกกลงกันไม่ได้ตรงนี้ครับ จะเอา ยี่ห้อไหนมันก็มีโอกาสดีโอกาสเลวใครจะช้อนก่อนกัน นั่งสลายไปไม่เท่าไรหรือครับ มันจะช่วยให้การเผาผลาญน้ำมันหมดไปเยอะเชียว ถ้าเรามีระบบขนส่งมวลชน แต่ที่มันทำอะไรกันไม่ได้มาหลายชั่วอายุคนนี้ ก็เพราะว่าทั้งหมดเกี่ยวกับของท่านเท่าไร มันก็แค่นี้ล่ะ อื้อ... นี่ถ้าตัดหัวเจ็ดชั่วโคตรมันจะเหลือสักเท่าไรที่จะเป็นนักการเมือง จะเหลือหรือนี้ขอให้มืออยู่ข้างแล้วกันนะ... (16 มีนาคม 2533)

หรือข่าวนายวัฒนา อัครเวม ไปเยี่ยมคนงานในสิงคโปร์แล้วพูดว่า สุนัขที่บ้านยังอยู่ดีกว่า คู่ย ฅ บางน้อย ได้นำมาพูดประชดประชันในทำนองที่ว่า นายวัฒนา แสดงความร่ำรวยออกมาอย่างเห็นได้ชัด ดังนี้

"...โอ... พ่อคุณเอ๊ย สรุปลแล้วก็ไม่สบายใจที่เห็นที่อยู่ทีกินสุนัขบ้านผมดีกว่า..." (29 มีนาคม 2533)

ข่าวบริษัทการบินไทยบริการสมาชิกสมาชิกรัฐในเรือการสำรวจ ที่นั่งทางโทรทัศน์ คู่ย ฅ บางน้อย จะใช้คำพูดที่แสดงให้เห็นว่า ส.ส.มักใช้อภิสิทธิ์ ดังนี้

"...ผมในฐานะประชาชน อย่าให้ได้ยินว่า ส.ส.มีอาชีพจ่องตัวเครื่องบินให้คนอื่นตัดหน้าคนอื่นนะ ไม่เอา...ไม่แก่เลย เพราะที่แล้วมารับเอาคนอื่นจะไปไหนก็ไปกับ ส.ส.เสียหมด..." (22 มีนาคม 2533)

3. ความมีส่วนร่วม ในการ "เล่าข่าว" ของคู่ย ฅ บางน้อย มักจะพบว่ามี การแสดงความคิดเห็นในลักษณะที่บอกความหมายว่าตนเองมีส่วนร่วมในเหตุการณ์ ในการแก้ปัญหา และแสดงความคิดเห็นนอกเหนือจากบุคคลในข่าว

ตั้งตัวอย่างข่าวหญิงชราอายุ 80 ปีถูกข่มขืน เขากล่าวว่า
 "...ไอ้เรื่องนี้ก็ไม่รู้จะพูดยังไง มันช่างนรกเสียจริง มันเรื่องอะไรคนเขา
 80 แล้วยังจะไปทำอะไรเขา..." (27 มีนาคม 2533)

หรือข่าวนางอิสริยา สงวนลิน ถูกกล่าวหาว่ายิงสามีเสียชีวิต คู่ย ๗ บางน้อย
 ได้แสดงความเห็นนอกเหนือใจบุตรของผู้ต้องหา ดังนี้

... เรื่องที่น่าสงสารที่สุด คือ ลูก..นะครีบ ถ้าไปโรงเรียนผมก็อยากจะ
 แนะนำว่าควรเปลี่ยนโรงเรียนเสีย หรือไม่ก็เปลี่ยนชื่อเปลี่ยนอะไรเสีย ไม่งั้นจะกลายเป็น
 เป็นนุคไปว่าแม่เป็นคนฆ่าพ่อตาย แล้วในบางข่าวก็เริ่มแสดงออกมาแล้วว่าสาเหตุการตาย
 มีความลึกลับซ่อนเร้นอย่างนี้ ซึ่งเราไม่อยากจะทำนุคนะครีบเพราะว่าผมเองพยายามรักษา
 ในเรื่องนี้ เนื่องจากคดียังไม่ถึงที่สุด การกล่าวหา การนุคกับเด็ก อาจจะทำให้เกิดกับญาติ
 ของฝ่ายตายโมโหน้องสะใภ้ มันมีได้หลายอย่าง แต่ข้อสำคัญมันมาลงที่เด็ก เออะอะก็พูด
 กันจนอาจจะไม่ค่อยสบายใจนัก... (15 มีนาคม 2533)

ข่าวเรื่อง พล.ต.จำลอง ศรีเมือง บรรยายเรื่อง "คุณธรรมกับนักการเมือง"
 คู่ย ๗ บางน้อย กล่าวในทำนองเตือน พล.ต.จำลอง ถึงวิธีการทำงานที่ไม่เกิดผลดี ดังนี้

... มหาว่าอย่างนั้น มหาที่รู้ทุกอย่างแหละว่าใครโกงแล้วจะไม่ร่วมด้วย แต่
 มหาไม่รู้หรือไม่รู้ผมไม่ทราบ แต่จะไปบอกก็ไม่ได้มันจะพลาด เรื่องตั้งอะไรอะไรใหญ่ ๆ
 เยอะ ๆ ไปบอก มีที่ปรึกษาไม่ได้เพราะว่าที่ปรึกษาก็ยังไม่มีวิ้ววชู้ดนี้ โดยเฉพาะ
 ประธานที่ปรึกษาเป็นคนหลายอาชีพหลายกลุ่มเขาให้ความเคารพนับถือ นอกจากความ
 ชื่อลัทธิแล้วยังมีความฉลาดเฉลียวแล้วก็ตั้งใจทำงาน คือ พล.อ.อรุณ พร้อมเทพ นี้...
 ไม่ใช่ผมนุคนะ ฟังจากทหารอากาศระดับลูกศิษย์ ฟังจากนักการเมืองเขาบอก เพราะ
 รัฐบาลเรียนของมหาคือการจัดตั้ง แม้กระทั่งตอนนี้ก็อาจมีระดับที่ไม่ใช่ที่ปรึกษาเริ่มเข้ามา
 แล้ว ก็เริ่มจากอาศัยครายนักการเมืองจากพรรคพลังธรรมไปยุ่งกับข้าราชการประจำ
 หลายเรื่อง ครีบ... อันนี้ก็ต้องบอก แล้วยิ่งบทเรียนของมหา คือ เจ้าหมอนี่สมัยก่อน
 มันดี พอต่อมามีคนบอกที่ปรึกษาไม่ไหวแล้วนะ เอ้า... หักพรวดด้วยเข้า ใครโกงอยู่
 ด้วยกันไม่ได้ เสรีจแล้วก็คงจะถูกสาบตอนไปหาเสียงยุคใหม่ ระหว่างหาเสียงก็โดนเพื่อน
 ร่วมคณะที่ตัวไปขวางเขา ห้ามเขาอัดเสียงหลกราวนุ ครีบ... มหาบอกคนอื่น เราก็
 บอกมหา... (30 มีนาคม 2533)

ความหมายโดยนัย

คู่ย์ ณ บางน้อย มีวิธีการ "เล่าข่าว" ที่ดูเสมือนว่า เป็นการพูดอย่างตรงไปตรงมา กล่าววิพากษ์วิจารณ์ โดยระบุว่าเป็นความคิดเห็นของตนเอง แต่จากการวิเคราะห์พบว่า ในการ "เล่าข่าว" ของเขามีความหมายบางประการที่แฝงอยู่ ดังนี้

1. การเสนอทัศนะผ่านมุมมองของผู้อื่น ในการเสนอข่าวบางข่าว เขาไม่แสดงความคิดเห็นออกมาตรง ๆ แต่เขามีวิธีการพูดที่เลี่ยงไปในทำนองที่ว่า เรื่องที่นำมาพูดนั้นเป็นทัศนะของผู้อื่น เพื่อปกป้องตนเองจากความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้น แต่โดยแท้จริงแล้วเขามีความเห็นไม่ต่างจากทัศนะนั้น เพียงแต่ไม่พูดออกมาตรง ๆ ว่าเป็นทัศนะของตนเอง เนื่องจากเขามักจะมีถ้อยคำและเหตุผลต่าง ๆ ที่ยกมาประกอบเพื่อให้น้ำหนักของเรื่องที่พูดนั้นดูน่าเชื่อถือขึ้น

ดังตัวอย่างข่าว พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ ให้สัมภาษณ์เรื่องการรับตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี คู่ย์ ณ บางน้อยเล่าในตอนท้ายของข่าว ดังนี้

... มีหลายคนไม่เห็นด้วย คนที่ไม่เห็นด้วยเขาแสดงความคิดเห็นออกมา หนึ่งเข้าไปเป็นเป้าให้เขาโจมตี แล้วบางทีกลุ่มบ้านนิญโลกอาจจะไม่เห็นด้วย นอกจากเด็กขององค์กรสหพันธ์นิสิตหนุ่ม ๆ สาว ๆ แล้ว อาจจะเลยมาถึงชายวัยฉกรรจ์ที่บ้านนิญโลกอาจจะไม่เห็นด้วย มีคนเขาวินิจฉัยวิจารณ์กันนะครับ สองตลอดเวลาที่พูดว่าต่างประเทศเขาพูดถึงรัฐบาลว่า มีปัญหาโง่ง มีคอร์รัปชั่น ปัญหาทุจริต ซึ่งพล.อ.ชวลิต เคยวิพากษ์วิจารณ์มาแล้ว รัฐบาลชุดนี้ยังมีตัวบุคคลที่ถูกกล่าวหาว่ายังทุจริตคอร์รัปชั่นอยู่ จะกลายเป็นว่าเขาเลวแล้วยังไปอยู่ในสังคมคนเลว นี่คนเขาวินิจฉัย...

นอกจากนี้ คู่ย์ ณ บางน้อย ได้พูดเสริมในตอนท้ายที่แสดงให้เห็นว่าเขาได้แสดงความคิดเห็นคล้ายตามทัศนะของคนอื่นที่เขาหยิบยกมากล่าว ดังนี้

"...ดูไม่ลึงกัฒพรรคก็จริง แต่ดู ๆ ไปก็ลึงกัฒพรรคชาติไทยอยู่กลาย ๆ ครับ"
(29 มีนาคม 2533)

หรือข่าวปัญหาจรรยาบรรณที่ปากคลองตลาด คู่ย์ ณ บางน้อย กล่าวพาดพิงถึงตำรวจท้องที่ว่า

...ปัญหาปากคลองตลาด เห็นเขาบอกจริงเท็จไม่ทราบ ตำรวจเป็นผู้ดูแลรายได้ เมื่อนั้นรถบรรทุกสิบล้อ คือ ร้านชาวบ้านที่นำมาค้าขายต้องเลิกไปเลย เพราะตรงนั้นเขาอยากจะจอดต้องได้จอดส่งสินค้า เอาของจากบ้านมาลงที่ปากคลองตลาดแล้วจอดรอเอาของที่ยี่บัวชาบัวจะเอาขึ้นไปต่างจังหวัดต้องมา loading คือ ต้องมาบรรทุกกันตรงนั้นล่ะ...

เขาได้เสนอแนะวิธีแก้ปัญหาลงและย้าถึงเรื่องทีคนอื่นพูดกันว่า

... อันนี้ มท.1 น่าสนใจนะครับ ถ้ามีเวลาว่าง เพราะว่าปากคลองตลาดไม่ได้อยู่กับกระทรวงพาณิชย์หรือกระทรวงเกษตร อยู่กับองค์การตลาด องค์การตลาดขึ้นอยู่กับมหาดไทย ถ้าจะย้ายไปที่อื่นทีจะผ่าน ไม่ให้ลืบล้อต้องเข้ามาแล้ว ก็ไปแถวตลิ่งชันหรือแถวไหนก็ได้ทีเรารู้ว่ามีถนนรอบเมืองแล้ว ทางเหนืออาจจะเลยไปตลิ่งชันก็ง่ายกว่ามาปากคลองตลาด ทางใต้ไปตลิ่งชันง่าย ตะวันออกไปตลิ่งชันก็ง่ายเหมือนกัน ไปทางด่วนขึ้นสะพาน แล้วไปอีกทางทีไปได้ แต่เขาบอกมีอะไรสัก ๗ ทีไม่ยอมย้าย ไม่ทราบเหมือนกัน" (30 มีนาคม 2533)

หรือข่าวนักศึกษาชุมนุมประท้วงทีสนามหลวง เขากล่าวว่า

"...ก็ชาวบ้านเขาเห็นกัน เขาหัวเราะกันคิกคัก ๗ คือ ตรงนี้มองอย่างผมซึ่งอยู่รอบนอก ๗ ไม่ได้ไม่เสียกับผลทางการเมืองของใครทีนั้น มองดูชาวบ้านทุเรศหนุ่ม ๗ สาว ๗ พวกนี้ คือทำอย่างนี้ทีระลอก..."

สิ่งทีเขาพูด คือ สิ่งทีเขามองเห็นและถ่ายถอดออกมาจากความคิดของตนเองว่าชาวบ้านคิดอย่างไร ดังนี้

... คือ ถ้าทำมาตั้งแต่ตอนประกาศเปรี๊ยะ ๗ ตั้งแต่พล อ.ชาติชายเป็นนายกฯ ตั้งนายมีชัย ฤชุพันธุ์ ขึ้นมาคนหนึ่ง เริ่มประท้วงตั้งแต่นั้นมาจะได้ทีว่า เอ้อ...แห่ม... นี่มันเป็นอุดมการณ์ทียึดมั่นว่า ใครไม่ผ่านการเลือกตั้งพวกหนุ่มสาวจะไม่ยอมให้เข้ามาร่วมรัฐบาลนะ ถ้าเป็นอย่างนั้น นี่ไม่มีมาเลย แล้วนี่กฎเกณฑ์เดียวกันโดยรัฐธรรมนูญบับเดียวกัน จะมาทำอะไรกันตอนนี ชาวบ้านชาวช่องเขามีความรู้สึกอย่างหนึ่งว่า เอ้อ... มันวงการอะไรของเอ็งเรอะ ทำไม่ไม่ทำเสียแต่ต้น อันนี้ความรู้สึกทั่ว ๆ ไป ไม่ใช่ส่วนตัวผม ผมทำนิสจุจน์ได้... (30 มีนาคม 2533)

ในเรื่องของการนำความคิดเห็นของผู้อื่นมาเล่านี้ สุภาพ คลีขจาย ได้กล่าวไว้ในตอนหนึ่งของการอภิปรายเรื่อง "ข่าววิทยุ ไครฟิ่ง" ทีกรมประชาสัมพันธ์ เมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2533 ว่า

"...เมื่อฟังคู่ย์ รู้สึกคู่ย์มานั่งในหัวใจของคนฟัง รู้ทุกขรู้สุขของคนอื่น วิธีหลีกเลี่ยง คือ เอาข่าวหนังสือพิมพ์มาอ่านแทน เป็นการขิมปากของคนอื่นพูดเพื่อไม่ให้เห็นว่าเป็นการวิพากษ์วิจารณ์ของตนเอง..."

การที่สุภาพ คลีขจาย กล่าวเช่นนั้นมีความหมายว่า คู่ยต้องการวิพากษ์วิจารณ์ แต่พูดออกมาในลักษณะที่เป็นความคิดเห็นของคนอื่น ซึ่งทำให้เขาสามารถที่จะพูดได้อย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา เพราะถือว่าไม่ใช่ความคิดเห็นของตนเอง

2. การบอกเหตุการณ์ด้วย "ข่าวลือ" ในการ "เล่าข่าว" ของ คู่ย ณ บางน้อย เขามักพูดถึง "ข่าวลือ" ว่า จะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลง ซึ่งโดยนัยแล้วต้องการบอกให้ผู้ฟังทราบนั่นเอง แต่ยังเป็นเรื่องที่ไม่แน่นอน การที่บอกว่าเป็น "ข่าวลือ" จึงช่วยป้องกันตนเองจากความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นและผลกระทบที่จะเกิดขึ้นต่อความน่าเชื่อถือของตัวเอง ซึ่งคู่ย ณ บางน้อย กล่าวไว้ในตอนหนึ่งในรายการของเขาว่า

"...ระวังข่าวลือนะครีบ ตอนนี้ข่าวลือมันมากเกินไป เลือเลือคนที่มีอาชีพทำข่าวเหนื่อยกันไปเอง คุยกันไปคุยกันมา โทษกันที่กันมาตั้งครึ่งชั่วโมงแล้วบอกว่า อู๊ย.. ไม่ใช่หรอก เพื่อนอีกคนก็บอก ไม่ใช่หรอกเรื่องนี้..." (22 มีนาคม 2533)

การที่ คู่ย ณ บางน้อย ยอมรับว่าสิ่งที่เขานำมาเล่าเป็น "ข่าวลือ" แต่มีการให้รายละเอียดเกี่ยวกับข่าวลือนั้น และการที่เขาเล่าถึงข่าวลือเสมอ ๆ ในรายการ ทำให้เห็นว่า เขาให้ความสำคัญกับข่าวลือในฐานะที่เป็นเรื่องของผู้ฟังควรทราบ

ดังตัวอย่างข่าวการปรับคณะรัฐบาล ซึ่ง คู่ย ณ บางน้อย กล่าวว่า

"...ก็มีข่าวลือว่า จะมีการปรับคณะรัฐมนตรีเสียใหม่ โดยอาจจะต้องเอาพรรคประชาธิปัตย์ออก แล้วเอาพรรคเอกภาพเข้ามาร่วมว่ายังงั้น จริงเท็จก็อาจจะจะเป็นข่าวลือก็ได้..." (22 มีนาคม 2533)

จากข่าวข้างต้นในตอนที่เกิดขึ้นกับเนื้อหาข่าว เขาได้หยิบยกเรื่องที่บุคคลต่าง ๆ ให้ความคิดเห็นกรณีการปรับคณะรัฐมนตรีมาเสนอ ซึ่งชี้ให้เห็นว่า การปรับคณะรัฐมนตรีนั้นเป็นเรื่องที่มีแนวโน้มว่าจะเกิดขึ้นจริง แต่ไม่ได้มีการประกาศอย่างเป็นทางการ เขาจึงเสนอความเคลื่อนไหวภายในวงการการเมืองด้วยการบอกว่าเป็น "ข่าวลือ" เสีย

ดังตัวอย่างข่าว พล.อ.ชาติชาย ชุณหะวัณ เข้าเฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ แต่ยังไม่มีการประกาศแต่งตั้งบุคคลในตำแหน่งต่าง ๆ คู่ย ณ บางน้อย ได้กล่าวถึงการแต่งตั้งนายทหารว่า

"...เวลานี้มีการลือกันลับสนยิง ยิ่งเมื่อคืนนี้ที่ไม่มีประกาศพระบรมราชโองการ ก็ทำให้กระแสข่าวลือบอก บางที พล.อ.สุนทร คงสมพงษ์ จะกลับมาเป็น ผบ.ทบ. พล.อ.

สุจินดา คราประยูร จะขึ้นไปเป็น ผบ.สูงสุด ก็ยังลือกันอยู่ นี่เป็นเพียงข่าวลือ..." (30 มีนาคม 2533)

3. ความใกล้ชิดแหล่งข่าว การเสนอข่าวของคู่ย ๓ บางน้อย โดยเฉพาะข่าวการเมืองนั้น จะให้รายละเอียดเกี่ยวกับคำพูดของตัวบุคคล เหตุการณ์ และเบื้องหลังเหตุการณ์มากกว่าข่าวอื่น ๆ โดยพิจารณาจากวิธีการเล่าที่มีการจัดลำดับเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง นำคำพูดและความคิดเห็นของบุคคลต่าง ๆ มาถ่ายทอดในลักษณะประโยคต่อประโยค และการได้ความคิดเห็นของบุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องมาเสนอ ทำให้เห็นว่า คู่ย ๓ บางน้อย มีการติดตามเหตุการณ์อย่างต่อเนื่องและใกล้ชิดแหล่งข่าวพอสมควร จึงได้รายละเอียดมากและการเล่ายังเป็นการเล่าออกมาตามความเข้าใจของตนเอง มีใช้ลักษณะการอ่านให้ฟัง

ตัวอย่างข่าวที่แสดงให้เห็นว่า เขาใกล้ชิดแหล่งข่าวและมีข้อมูลบางอย่างที่เป็นเบื้องหลังเหตุการณ์ คือ กรณีที่ตำรวจเข้ารื้อที่น้กของผู้ชุมนุมประท้วงที่ห้องสนามหลวง ดังนี้ ... นี่ก็เมื่อ 3 นาฬิกา คือ เมื่อ 3 ชั่วโมงที่ผ่านมา พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครในฐานะผู้รับผิดชอบต่อนี้ที่โดยตรง ก็นำกำลังตำรวจเทศกิจ 60 แล้วก็เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการโยธา พวกนี้เข้าแถวการรื้อเดินที่ครับ แล้วก็เจ้าหน้าที่ทำความสะอาดอีก 70 รวมทั้งหมดประมาณ 190 คน มีกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจคอยให้ความคุ้มกันแก่เจ้าหน้าที่ที่เข้าไปทำงาน...

ข่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่า คู่ย ๓ บางน้อย ได้รายละเอียดของเหตุการณ์ที่ไม่มีการเปิดเผยมาก่อนค่อนข้างจะรวดเร็ว นอกจากนี้คำพูดของเขาเกี่ยวกับเรื่องการประท้วงของนักศึกษาและประชาชนที่ห้องสนามหลวง ยังแสดงให้เห็นว่าเขารู้เบื้องหลังเหตุการณ์นี้ ดังนี้ "...เท่าที่ทราบก็ไม่ใช้ใครหรอกครับ คนกันเองทั้งนั้น..."

...ที่เขาปล่อยให้ยาวนาน ๆ เพื่อจะได้รู้ว่าใครเป็นสปอนเซอร์คุณ เดียวนี้เขารู้แล้วครับ ใครเป็นสปอนเซอร์ แต่เขายังไม่เปิด ก็บางคนที่เป็นหัวหน้าในการสร้างเต็นท์สร้างอะไรนี้ ก็เป็นเพื่อนรุ่นเดียวกับมหาเขาก็มียเหมือนกัน เท่าที่ผมทราบนะ อันนี้เขาไม่ได้บอกผม แต่ผมทราบ คงต้องรอทางการเขาเปิด ถ้าเราเปิดออกไปก่อน โน่น... กลายเป็นหมิ่นประมาณเข้า... (23 มีนาคม 2533)

3. ความหมายที่ปรากฏออกมาจาก "เล่าข่าว" ของนายหนหวย

ความหมายโดยอรรถ

การ "เล่าข่าว" ของนายหนหวย มีความหมายโดยอรรถที่วิเคราะห์ได้ ดังนี้

1. ความสนุกสนาน วิธีการ "เล่าข่าว" และคำพูดต่าง ๆ ที่ใช้ในการเล่าของนายหนหวยนั้นปรากฏออกมาในรูปของการเล่าเรื่องอย่างสนุกสนานและเต็มไปด้วยอารมณ์ขัน เสมือนเป็นการหยิบบกเรื่องต่าง ๆ มาพูดคุยให้ผู้ฟังฟังสนุก ๆ แม้ในการแสดงความคิดเห็น หรือการเสียดสีประชดประชัน ก็มีอารมณ์ขันแฝงอยู่ด้วยเสมอ ดังนั้นเมื่อฟังการ "เล่าข่าว" ของนายหนหวยแล้ว จะดูเหมือนเป็นการมาพูดคุยแบบสนุก ๆ อย่างเป็นกันเอง โดยมีข่าวและเรื่องอื่น ๆ เป็นประเด็น ในตอนหนึ่งของการสัมภาษณ์เขากล่าวว่า

"...อย่าซีเรียส เมื่อโยนปัญหาหนักให้ ทุกอย่างมันคลี่คลาย เขาได้ใจความ แต่สบายอารมณ์..." (26 สิงหาคม 2532)

ตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงการสร้างความหมายในแง่ที่ต้องการให้ผู้ฟังรู้สึกสนุกสนานไปกับคำพูดของนายหนหวย เช่น ข่าวตำรวจติดตั้งเครื่องมือสื่อสารเพื่อความสะดวกในการติดตามจับผู้ร้าย เขากล่าวว่า

... ใครเป็นขโมยฟังทางนี้ ไม่ต้องยกมือเดี๋ยวเขารู้ ตำรวจนครบาลเราเก่งมาก ตั้งแต่ญี่ปุ่นให้เงินมา 150 ล้านนี่ เขามีเครื่องมือติดต่อสื่อสาร คมขโมยที่บางรัก บางขุนพรหมรู้หมด บางแคดักจับได้ทันที เขามีระบบแจ้งเหตุฉุกเฉินทางโทรศัพท์ 191 นี้แหละ พอบีบ ๆ บอกไปทั่วเลย เพราะฉะนั้นเขาจะจับคุณนะ ถ้าจับไม่ได้ ต่อสู้เจ้าพนักงาน แนะ ๆ สบสายตาตำรวจ โป้่งเข้าให้วิสามันธุฆาตกรรม แนะ ๆ ต่อสู้เจ้าพนักงานหรือโป้่งเข้าให้ คุณยิงไม่แม่นสู้เขาไม่ได้หรอก คุณดูหน้าอกสิ.. เขาติดเข็มแม่บีนเป็นตับ เพราะฉะนั้นอย่าสู้นะครับ ปลุกพระหรือยกมือไหว้ อ๊ะ... เตรียมต่อสู้หรือ (หัวเราะ)... (29 มีนาคม 2533)

หรือเมื่อเล่าเรื่องการผ่าตัดฝาแฝดที่โรงพยาบาลศิริราช เขาพูดเรื่องตลก ๆ ให้ผู้ฟังขบขันว่า

... เดี่ยวนี้ติดกันผ่ามาหลายรายแล้วไม่ตาย นอกจากจะผ่าคนติดกันนี้ แพทย์ไทยจะเย็บคนติดกันได้ไหม เอ้... เขายังไม่มีรายงานนะครับ คือ อยากเย็บติดกันนี้ไปไหนลำบาก ควบคุมง่าย ไอ้เย็บติดกันนี้ยังไม่มีแพทย์คนไหนทำได้ แต่ผ่าออกคนติดกันนี้

ทำได้แล้ว เพราะฉะนั้นหมอบอกอะไรต้องเชื่อนะครับ คงมีเรื่องในใจอยากให้เขียนติดกัน
 บางคนมีสามี บอกสามีชื่ออะไร ขอโทษนะครับไปห้องชื่อใครผมไม่ได้เจตนา สามีชื่อคุณ
 จเรไม่อยู่บ้านอยู่ห้อง หาตัวยากเหลือเกิน ภรรยาอยากเขียนติดกัน หาหมอบเขียนติดกันได้
 ไหมมันสะดวกต่อการควบคุม แพทย์ก็ โอ๊ย...ไม่ได้เรียนเรื่องเขียนติดกัน แต่เรียนทาง
 ผ่า เลยไปหาอาจารย์ อาจารย์ชวนหรืออาจารย์ไหนไม่บอก (หัวเราะ) อาจารย์คุณวง
 เขียนดวงใหม่ เอาอย่างนี้โยมเปลี่ยนชื่อใหม่ ชื่อจเรมันกาลกิณี นั่นแน่.. ว่าเข้าโนน
 อยากรู้ให้อยู่บ้านอยู่ห้องเปลี่ยนเป็นทองอยู่... (30 มีนาคม 2533)

ในตอนหนึ่งของการ "เล่าข่าว" นายหนวยได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของตนเอง
 ในการจัดรายการว่า

...เรื่องการบ้านการเมืองผมไม่ค่อยสนใจหรอกครับ รายการเราก็คุยกันสนุก-
 สนาน หาเรื่องเก่า ๆ มาเล่า ใช้นั้นต้องไปฟังข่าวประเทศไทย มีกองข่าวในประเทศ
 นอกประเทศ ข่าวทั่วสากลโลก ท่านเปิดให้ฟังทุกคืน ไม่ฟังก็ต้องฟัง ของผมนี้ไม่มีแก่นสาร
 อะไรหรอก (30 มีนาคม 2533)

2. ความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้ฟัง การ "เล่าข่าว" ของนายหนวยมีลักษณะแตกต่าง
 ไปจากผู้เล่าคนอื่น ๆ ที่นำมาวิเคราะห์ในที่นี้ ตรงที่เขาแสดงให้เห็นให้ผู้ฟังรู้สึกตัวว่าตัวเขาและผู้ฟัง
 มีความสัมพันธ์กันในลักษณะเป็นนี่เป็นน้องและมีความคล้ายคลึงกัน เขามักจะเรียกผู้ฟังว่า "นี่"
 ทั้งที่ตนเองอาจมีอาวุโสกว่า ซึ่งตามค่านิยมของคนไทย หากเคารพนับถือใครมักจะเรียกคนนั้น
 ว่า "นี่" ทั้งที่มีได้เป็นญาติกัน ในส่วนที่แสดงให้เห็นให้ผู้ฟังรู้สึกว่าตัวเขาและผู้ฟังมีความคล้ายคลึง
 หรือเป็นพวกเดียวกัน คือ การนำตนเองมาเปรียบกับผู้ฟัง ตัวอย่างเช่น

... เมื่อสินค้ามันราคาเพิ่ม ก็หารายได้มาเพิ่มให้มันทัดเทียมกันให้มันพออยู่ได้
 อย่างกรรมกรเขาทำกันอยู่ ข้าราชการก็ได้แล้ว ที่นี้คนที่ไม่ใช่ราชการ พวกที่หากินกันเอง
 อย่างผมนี้ ก็จำเป็นต้องหาให้หนักขึ้น คนขับแท็กซี่เหมือนกันกับผม เพื่อนกันเพราะอะไร
 คนขับแท็กซี่ ขับรถเมล์กับผมเป็นเพื่อนกันก็ได้ หากินเหมือนกัน เหมือนยังงี้ พวกขับรถ
 เมลล์เป็นลูกจ้างเขา พวกแท็กซี่เช่ารถมาขับ ผมก็เช่าเวลาทำมาหากินเหมือนกัน เห็นใจ
 กัน เราหากินมากเทียว... (14 มีนาคม 2533)

3. เตือนสติ นายหนวยมักจะนำประเด็นของข่าวมาเป็นเครื่องเตือนสติผู้ฟังให้คิด
 และกระทำในทางที่ดีและถูกต้อง เช่น เมื่อกล่าวถึงการคอร์รัปชันปูนซีเมนต์และเหล็กเส้น เขา
 เตือนสติผู้ฟังว่า

... เราต้องเข้าใจในวาสนาของเราในทางกินมันไม่มีต้องระวัง คนที่เขากินข้างเขาเถอะ อีกหน่อยก็เห็นผล มันไม่ยังไม่ชินไปถึงไหนหรือของพรรคนี้ เรื่องบาปบุญคุณโทษไม่ต้องรอชาติหน้าหรือ เห็นกันในชาตินี้ เลยไว้เราตั้งหน้าทำมาหากินโดยสุจริตไป ส่วนผู้ที่ทำมาหากินโดยทุจริตก็ว่าไป เพื่อนเอ๋ย...ทำสุจริตไม่ยากเย็นอะไร... (29 มีนาคม 2533)

หรือข่าวเรื่องคนงานไทยเป็นโรคไหลตาย เขาเล่าไว้ดังนี้

...ไปกินเหล้าหลับตายไหลตายก็บอกหลวงพ่อ จะไปช่วยอะไรได้ อ้อชะล่าใจร่างกายต้องฉีดเสมอ อาหารการกินอย่าชี้เหนียวนัก บางคนเล่นแต่ข้าว ท่านบอกย่อยไม่ทัน ว่าเข้านั้น มันแต่ก่อนย่อยทัน ทำไมเกิดย่อยไม่ทัน อันนี้แพทย์ว่า ท่านว่าออกกำลังกาย โหย... ออกกำลังกายทำงานวันละ 10 ชั่วโมง โลกเขา 8 เราทำ 10 อยากได้ไอทีล่องเวลาจะได้กลับบ้าน กินน้อยต่อมมาก มันก็เหมือนวิชาเครื่องยนต์นั้นแหละครับ อินบูตมัน ก็เอาบูต เอาบูต เข้าบูตออกบูต วิชาทหารเขาว่า เพราะฉะนั้นเหมือนกันครับ กินเข้าไปไม่พอ อินบูตเอาบูตไม่เท่ากัน เพราะฉะนั้นก็ต้องหาอาหารกินเนื้อก็แพงลำบากคุณ ชีวิตเรามันไม่อยู่ยืนยาวนัก เพราะฉะนั้นกินได้ก็กินเข้าไปอย่าชี้เหนียวนัก มีเนื้อไม่ค่อยได้กิน หันไปกินโน้นกินนี่มั่ง... (29 มีนาคม 2533)

ความหมายโดยนัย

ในการ "เล่าข่าว" ของนายหนวดยนอกเหนือไปจากความหมายที่เปิดเผยที่วิเคราะห์ได้แล้ว ยังมีความหมายโดยนัยที่แฝงอยู่ในการเล่า ดังนี้

1. ความเป็นนักอนุรักษ์ ความเป็นนักอนุรักษ์ของนายหนวดยปรากฏในเรื่องของการให้ความสำคัญในเรื่องการใช้ภาษาไทยบ่อยครั้ง โดยเขาจะหยิบยกเรื่องการใช้ภาษาไทยผิด ๆ มากล่าวถึงในทำนองท้วงติงหรือเล่าแบบตลกตลก ดังตัวอย่างข่าวคนงานไทยเสียชีวิตในสิงคโปร์ เขาพูดว่า

... รัฐมนตรีใหญ่ไม่รู้จัก หวด เรียก ตะกร้า (หัวเราะ) หวด ภาษาไทยนะ ไม่ใช่ภาษาอิสาน ไม่ได้ยินหรือ...แมวนอนหวด แมวนอนงอกท้องชิง หวดเขานิ่งข้าวเหนียวนึ่งผัก ท่านเรียกตะกร้า ๆ (หัวเราะ) พูดกำกวมแบบเดียวกับลุงยางอนามัย ใช้ให้ตรงเลย เรียกว่า ปลอก เข้าใจกล่าวว่ายาบ ปลอกแหวน ปลอกกระสุนยังใช้กันนี่เฮ้อ... ลุงยางอนามัย คุณยาย "เอ้อ... ขอสัก 2 ถุง 3 ถุง จะเอาใส่ของ" "ว่าจันไม่เข้าใจนึกว่าถุงใหญ่" เอ้อ...ดี ๆ ขอยายไปใส่มะม่วง" ก็พูดให้มันชัด ตะกร้านิ่งข้าวเราเรียกหวด... (23 มีนาคม 2533)

หรือข่าวกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ห้ามชาวนาทำนาปรัง นายหนวยยกเอา เรื่องการใช้ภาษาไทยในปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ทำให้คนไทยไม่รู้จักคำเดิมที่เคยใช้ มากแล้ว ดังนี้

... สมัยนี้เขาเรียก ปลุกข้าว ไม่เรียกทำนา อย่าปลุกข้าว นายก. อาชิน ทำอะไร อาชินทำนาครับ อาชินนาย ข. ทำสวนครับ สมัยนี้อาชินปลุกข้าวหรือว่าทำนา แปลกเลยครับ กลัวไม่ช้ำคนสมัยใหม่ภาษาไปแปลก ๆ นะครับ ผมเห็นโฆษกหญิงอ่าน เปลือกข้าวสาร โธ่... อีหนูเอ๊ย... ไม่รู้จักกลบ แต่ที่โทษแก่ไม่ได้ ประเทศไทยเขียน ข้าวให้ ผมสะดุ้งโหยงเลย เปลือกข้าวสาร... (30 มีนาคม 2533)

ในตอนที่เราเล่าเรื่องลัปดาห์หนังสือแห่งชาติ นายหนวยได้นำเอาเรื่องคนขาย หนังสือพูดภาษาไทยที่ตนไม่เข้าใจมาเล่าว่า

... ร้านญี่ปุ่นก็มีกาตงการ์ตูนเขาแสดงมากกว่าชายผมว่า ผมโผล่เข้าไปมีเจ้าหน้าที่ลูกภาพักษ์ตรีย์ เอ๊ย... สตรีประจำร้านมาแนะนำว่า เล่มนี้ในญี่ปุ่นป๊อปมากนะคะ เอ๊ย... มันป๊อปยังไง อ้อ... ป๊อปปูล่า แพร่หลาย เดียวนี้คำย่อมันมีหมดแล้ว ภาษาไทย ฝรั่งเศส ภาษาญี่ปุ่น เล่มนี้ในญี่ปุ่นป๊อปมาก เอ๊ย... มันป๊อปยังไงเดินคิดมาตั้งนานไม่รู้จะตอบ เขายังไง (หัวเราะ) เรามั่นเชื่อไปหน่อยคิดไปคิดมา อ้อ... เขาคงหมายถึงป๊อปปูล่า เรานึกว่ายาอง ยามม ผงซักฟอก... (30 มีนาคม 2533)

นอกจากนี้นายหนวยยังพูดในทำนองเสียดสีการใช้ภาษาไทยผิด ๆ ว่า

"...ระดับชาติต้องไปเรียนมหาวิทยาลัยโน่น บางคนไปเรียนมหาวิทยาลัย มหา ทยาลัย มหาลัย แต่มหาวิทยาลัยยังไม่มี..." (14 มีนาคม 2533)

2. ความไม่หลงใหลในยศศักดิ์ นายหนวยได้แสดงทัศนคติแฝงอยู่ในการ "เล่าข่าว" ของเขาในเรื่องที่ไม่นิยมชมชอบคนที่เหยียดศักดิ์ โดยเขาได้นำเรื่องของบุคคลมาเล่าในทำนอง ตลกเสียดสี แต่มีความหมายแฝงที่ต้องการให้ผู้ฟังเห็นว่าความลุ่มหลงในยศศักดิ์มากเกินไปทำ ให้เกิดทุกข์ได้ เช่น เมื่อเล่าเรื่องรถติดทำให้คนเครียด เขาได้นำเอาเรื่องข้าราชการชั้น ผู้ใหญ่ท่านหนึ่งซึ่งไม่ได้เอ่ยชื่อ มีความเครียดเพราะเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ ดังนี้

... มีข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ท่านหนึ่งย้ายจากต่างจังหวัดเข้ากรุงเทพฯ อยู่ได้ไม่นานรู้สึกเครียด หงุดหงิดโมโหง่าย ท่านคิดว่า เอ...มันเกิดจากการจราจรเสียดมะมัน ึ่งรถรถมันติด เพราะตอนท่านเป็นผู้ว่าฯ อยู่บ้านนอกสบาย ถนนที่นั่นมันสบาย ๆ ไป

ถึงเช้า ๆ ผุบผับ ๆ เคารพรับรองท่านผู้ว่าฯ แต่ที่นี้ไม่มี ท่านรู้สึกจะใจน้อยไปหน่อย เพราะไม่มีใครให้เกียรติ ก็เขาไม่รู้นี่ การจราจรก็เหมือนกัน ท่านอยู่บ้านนอกตำรวจ จราจรก็ตะเบ๊ะท่านมั่ง ให้ท่านไปก่อน ที่นี้ไม่ได้มันเยอะท่านเลยเสียสุขภาพจิต เครียดนอนไม่หลับ หงุดหงิดง่าย ท่านบอกเป็นเพราะการจราจร แต่ผมว่าไม่ใช่เพราะว่าอย่างอื่น ท่านจมไม่ลง... (22 มีนาคม 2533)

นอกจากนี้เขายังนำเรื่องของเพื่อน ซึ่งมีความเครียดเพราะไม่ได้รับการเคารพยกย่องมาแล้วให้ผู้ฟังฟังว่า

... เพื่อนผมมาประชุมสัมมนาเสร็จ ก็รีบกลับ บอก เอ๊ย...อยู่ด้วยกันสักวัน กินเหล้ากันก่อน บอกไม่เอาจะกลับเดี๋ยวนี้ละ อยู่กรุงเทพฯ หายใจไม่ออกบอกอึดอัด ๆ ดูไปดูมาผมก็อยู่กรุงเทพฯ มานาน ก็ยังหายใจคล่อง เพื่อนผมเป็นยังไง หาลาเหตุโอย...ใช่แล้ว หายใจไม่ออก เพื่อนผมอยู่กรุงเทพฯ ไล่เลื้อ้อาวายออกไปเที่ยว ไม่มีคนเคารพนับถือ ก็เขาไม่รู้จักว่าเป็นใคร ติดบ่า ออก พร่าวไปด้วยเหรียญตรา มีแถบเก็บหน้าอก มีเครื่องหมายอะไรต่ออะไร เลือดคาบลากก็มี ปีกโตกรม จอร์จ้อง มีครบทุกปีกเลยเดินผงาด ๆ รู้สึกภาคภูมิใจ มากกรุงเทพฯ เดินผงาด จอร์จ้องมันเยอะนะครับ แต่ละคนมันติดมันแต่กระเป่ารถเมล์ยังติดปีกเลยกระเป่ารถเมล์ ยามบริษัทต่าง ๆ ติดปีกทั้งนั้น เครื่องราชอิสริยาภรณ์ไม่รู้ได้รับมาแต่ครั้งไหน เอากับพ่อสิ... เพราะฉะนั้นความรู้สึกท่านก็ลดลง อึดอัด ๆ หายใจไม่ออก ปล่อยเสียเถอะทุกอย่างเหมือนหัวโขน อีกหน่อยก็ถอดออก เพราะฉะนั้นอย่าไปยึดมันถือมันมากนัก นี่ก็เป็นโรคจิตอย่างหนึ่ง ถ้าจะพูดตามแพทย์โบราณก็บ้ายศบ้ายศักดิ์ ถ้าเป็นแพทย์ปัจจุบันท่านก็ว่า อากาโรคจิตประสาท... (22 มีนาคม 2533)

ความไม่หลงใหลในยศศักดิ์นี้ ถือได้ว่าเป็นความหมายที่เกิดจากความเชื่อตามหลักพระพุทธศาสนาที่สอนให้คนเราสร้างความสุขให้เกิดที่จิตใจ ไม่ติดอยู่กับลาภ ยศ สรรเสริญ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีขึ้นและสูญสลายได้ ไม่เหมือนความสุขที่ใจ ซึ่งเป็นความสุขอันแท้จริง ความหมายนี้จึงเป็น myth ที่ปรากฏอยู่ในการ "เล่าข่าว" ของนายหนวย

3. ทัศนคติที่ไม่ดีต่อนักการเมือง ในการ "เล่าข่าว" ของนายหนวยนั้นมักปรากฏเสมอว่ามีการกล่าวเสียดสีนักการเมืองในทำนองที่เล่นที่จริงและติดตลก แต่มีความหมายแฝงที่แสดงให้เห็นว่า เขามีทัศนคติที่ไม่ดีต่อนักการเมือง เพราะมักพูดถึงการคอร์รัปชั่น การใช้เงินซื้อเสียง และการใช้เล่ห์กลในการทำงาน เช่น ข่าวการปรับคณะรัฐมนตรี เขากล่าวว่า

... ปีหน้าจะเปลี่ยนตัวบุคคล ใครไม่มีผลงานไม่กล้าระบุชื่อหรืออ้า ๆ อึ้ง ๆ ยิ่งกับไปหายนะครับ ผมว่าคุณฟังเอาเองก็แล้วกัน สรุปแล้วอยากเปลี่ยนรัฐมนตรี อยากเป็นมั่ง ถ้าตัวเองไม่ได้เป็น ก็ให้เพื่อนได้เป็นมั่ง เพราะมันถึงกันอยู่... (23 มีนาคม 2533)

คำพูดของเขาแสดงให้เห็นว่า เขามีความคิดว่านักการเมืองบางคนไม่มีผลงาน และการเป็นรัฐมนตรีได้รับผลประโยชน์และมีการแบ่งปันผลประโยชน์กันด้วย

หรือเมื่อเขาพูดถึงนายสมาน ชมพูนเทพ ส.ส.ลำพูน ซึ่งถูกร้องเรียนว่าให้นายทุนใช้ประโยชน์จากที่ดินของทางราชการ นายหนวยยกกล่าวว่า

... ก็เรื่องผู้แทนที่ว่าเก่ง ๆ คุณสมาน ชมพูนเทพ ตอนนี้อยู่เมืองนอกแล้วพรรคพวกผู้แทนเขาจะเล่นงานเป็นการใหญ่ จะออกเสียงใช้มาตรา 82 ชับ ทางเมืองลำพูนก็ไม่เอาแล้ว เล่นแบบนี้อายเขา กินอะไรไม่กินกินโรงแรม เข้าโรงแรมเขานับเป็นวัน ม่านรูดเขาเข้าเป็นชั่วโมง นี่เขามันตลอดชาติเลย เขาไม่เอาแล้ว เขาไม่เอาแล้ว... (20 มีนาคม 2533)

ข่าวปูนซีเมนต์ขาดตลาด นายหนวยยกกล่าวพาดพิงถึงเล่ห์กลของนักการเมืองว่า ... เรื่องปูนซีเมนต์ว่าจะลงเรือมาแล้วไม่รู้ผิดร้องอืทำไม จากได้วันยังไม่มาอีก 2 วันมาใจเย็นไว้ วัสดุก่อสร้าง เหล็กเส้น เขาก็ขออนก็ขังไว้ เพราะฉะนั้นก็ออกมาขึ้นราคาใหม่ กระทรวงพาณิชย์ทำอะไรเขาไม่ได้หรอก เพราะตัวไม่มีไหวมีแวงไม่มีไหวพริบพอ มันต้องพ่อค้าคุมพ่อค้า เอาอาจารย์ต็อกเตอร์ไปคุม รื้ออะไรเขาทำอะไรเขาไม่ได้หรอกครับ เขาฉลาดกว่าไหวพริบเขามากกว่า ดูหน้าดูตาเขาสิไม่ใช่ย่อย ๆ นะครับ นี่เข้ามาเล่นการเมือง พ่อค้าการเมืองนี้ร้ายยิ่งกว่ายักษ์วัดแจ้ง ดูหน้าเขาเถอะ เข้าใจเข้าจ่าย เพราะฉะนั้นไม่ทันเขาหรอก ก้มหน้ารับกรรมไปเถอะ... (30 มีนาคม 2533)

4. การปลุกฝังความคิดบางประการ การ "เล่าข่าว" ของนายหนวยนั้น แม้ดูผิวเผินเหมือนกับเป็นการพูดคุยให้ผู้ฟังได้รู้เรื่องราวต่าง ๆ และได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน แต่เมื่อพิจารณาจากถ้อยคำและแนวความคิดที่แฝงอยู่ในการเล่าแล้ว พบว่า เขาพยายามทำให้ผู้ฟังเกิดความคิดเห็นคล้อยตามในสิ่งที่เขาพูด เรื่องบางเรื่องที่เขาพูดเป็นเรื่องที่ผ่านการให้ความหมายโดยตัวเขาเองมาแล้ว และได้นำมาถ่ายทอดสู่ผู้ฟังตามความหมายที่กำหนดไว้ เช่น

ข่าวนิสิตนักศึกษาประท้วงรัฐบาล ซึ่งเขาเสนอข่าวติดต่อกันหลายวัน การเล่าของเขามีความหมายที่ต้องการให้ผู้ฟังเห็นว่าการกระทำของนิสิตนักศึกษาไม่ถูกต้อง ดังนี้

... ในยุคเคยผ่านไปทางห้องสนามหลวง ไปหน่อยสิ... หน้ากรมประชาสัมพันธ์ กรมสรรพากร เขายึดครองกางเต็นท์ชกป้ายชกเปี้ยกัน คือ นักศึกษาศูนย์เฉพาะกิจนิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย กางเต็นท์ยึดอยู่ตรงนั้น เขาขอร้องรัฐบาลให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารประเทศอย่างแท้จริง เขาว่ายังงั้นนะครับ ทีนี้ก็เนื่องจากไปปักหลัก แหม... พื้นที่ของวังหน้าชะด้วย แล้วใช้เครื่องขยายเสียงปาว ๆ ๆ ๆ ตำรวจก็มาจับปรับทุกวัน (เน้น) ครั้งละ 200 200 ติดต่อกันมานานแล้ว เขาก็เสีย หาเงินมาปรับบำรุงรัฐบาลก็ดี ความจริงตำรวจก็เปิดโอกาสให้นักศึกษามีสิทธิในการช่วยรัฐบาลเสียค่าปรับบำรุงภาชีอากร วันละ 200 10 วัน ก็ 2,000 เดือนละไม่รู้เท่าไร 6,000 ละมัง ก็มีเงินเสีย เขามีเงินหนุนหลัง (ทำเสียงให้เบาลง) อย่างพูดไปนะครับ เวลานี้ก็เลยไปบอกกทม. ใครเป็นเจ้าของสนามหลวงให้ไปรีอเวทีไปที่เถอะว่างั้น สนามหลวงมันของ กทม. เขาจะมาปักหลักอยู่ได้ยังไง เรื่องนี้เรื่องยุ่งนะครับ นิสิตนักศึกษาเขาว่าอยากเรียกร้องให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารประเทศอย่างแท้จริง เอ... ถ้าให้จริง ๆ คงสนุกนาเวลานี้เขาให้เลือกผู้แทนเข้ามา จะมาหมดทั้ง 54 ล้านมาช่วยกันบริหารมันไม่มีที่ให้นั่งให้ฮีน สนามหลวงก็จะเต็มว่างั้นเถอะ เอาตรงไหนดีละ ตอนเมือง... เครื่องบินฝรั่ง เครื่องบินแขกก็ขึ้น ๆ ลง ๆ วันยังค่ำ จะเอายังไง ให้มาช่วยบริหารอย่างแท้จริง เอ้า... เลือกผู้แทนเข้ามาให้บริหาร ตีมันเลวมัง พวกผู้แทนมาโหวตกันว่าใครเป็นรัฐบาล เอ้า... ตั้งกันมันก็เป็นอย่างนี้ ใ้อันจะให้อิงมือโดยตรงให้ทุกคนเข้าร่วมกันหรือ อย่างผ้าป่า ผ้าป่าก็ไม่แน่นะครับ อย่างผมเป็นกรรมการผ้าป่าไม่เคยไปชกที เขามาที่ซื้อเอาเงินไปก็แล้วกัน เรื่องนี้ตกลง ใคร ๆ ผ่านไปผ่านมาแถวสนามหลวงก็มอง ตลก เรื่องนี้เป็นเรื่องตลก เขาว่า โอ๊ย... ไปเรียนหนังสือเสียก่อนให้จบเสียก่อนค่อยมาบริหารแผ่นดิน... (20 มีนาคม 2533)

วิธีการพูดของนายหนหวยมิได้แสดงความไม่พอใจ หรือไม่เห็นด้วยกับการกระทำของนิสิตนักศึกษาโดยตรง แต่เป็นการเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นผสมผสานกับความคิดเห็นของผู้คนที่นำมากล่าวอ้าง ซึ่งหากฟังผิวเผินจะดูเหมือนว่า เขาเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ฟัง แต่วิธีการเล่าที่เป็นการพูดในทางบวกที่ว่า "ตำรวจเปิดโอกาสให้นักศึกษามีสิทธิในการช่วยรัฐบาลเสียค่าปรับบำรุงภาชีอากรวันละ 200..." และการพูดตลกในงานองไม่กล้าบอกความจริงว่า "เขามีเงินหนุนหลัง" เป็นการสร้างความหมายแฝงให้เห็นว่า การประท้วงของนักศึกษา มีเจตนาไม่บริสุทธิ์

อีกตัวอย่างหนึ่งเป็นเรื่องของกรรมกรเรียกร้องให้ขึ้นค่าแรงงาน เขากล่าวออก
ตัวว่า

"...ผมเป็นสื่อมวลชนไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ล้วนเป็นจอ
ผ้าขาว ใครฉายรูปอะไรมาก็ติดรูปนั้น ถ้ารูปไม่ใช่ยามาโทษเรา เราเป็นจอผ้าขาว เพราะ
ฉะนั้นผมต้องรักษาคณาจอผ้าขาว..." (20 มีนาคม 2533)

แต่เมื่อพิจารณาถ้อยคำและเนื้อหาข่าวที่เขาเล่าแล้วเห็นว่า นายหนวยมุงที่จะ
ให้ผู้ฟังเห็นว่า การขึ้นค่าแรงงานส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจและประชาชนมากกว่าที่จะเกิดผลดี
โดยเขาได้นำทัศนคติของฝ่ายนายจ้าง ซึ่งเป็นบริษัทผู้อุปถัมภ์รายการของเขาเองมาเสนอ ดังนี้

... คุณอุดม วิทยะสิรินันท์ ซึ่งเป็นประธานบริษัทยูนิยอนสถานทรู้อุตสาหกรรม
เชื่อว่าค่าจ้างขั้นต่ำสูงไป ๆ ก็จะทำให้กระทบสินค้าที่ส่งออกนอกไปขายสู่เขาไม่ได้ แล้วอีก
ประการหนึ่งพวกนายจ้างนายหอ พวกนายทุนต่างตัวที่เขาเอาเงินมาลงทุนในบ้านเรา
พอมาเจอค่าแรงแพงเขาก็ไม่สู้จะดี เขาก็จะหันไปอินโดนีเซีย อินโดนีเซียคนเขาเยอะ
ค่าแรงวันละ 25 บาทเท่านั้น ไปลงทุนที่อื่นไม่มาลงทุนในบ้านเรา อีกหน่อยเวียดนามก็
เขี่ย ไม่เป็นแล้วสังคมนิยม จะเลิกแล้วอีก 2 ปี เขาจะเป็นคู่แข่ง ใคร ๆ ก็อยากไปลง
ทุน เพราะมีทะเลงเรื่องง่าย กำล้างคนก็มี มันจะยุ่งกันใหญ่ มันจะตายกันหมดค้าขาย
กันไม่ได้ อุตสาหกรรมที่ลงทุนเงินพันล้านบาท เขาก็เขี่ย คนพูดมาก ๆ มันไปใช้เครื่องจักร
มากขึ้นแล้ว เพราะว่าเครื่องจักรมันไม่พูด ไม่กินเหล้า มันกินน้ำมัน หยอดน้ำมันก็ทำ
เรื่อยไปได้ผลคุ้มค่ามากกว่าใช้แรงคน ถ้าค่าแรงมากเขาก็ไปใช้เครื่องจักรอัตโนมัติ
ปัญหาแรงงานก็จะสั้น ฟัง ๆ เขาหน่อยนะครี๊ยบ อย่าเพิ่งโมเม ผมเอาฝ่ายกรรมกร
มาได้ ผมก็เอาทางฝ่ายนายจ้างมามั่งเหมือนกัน นี่ผมไม่ได้พูดเองเอาเขามาพูด...

นอกจากการเหยียดเอาเหตุผลของทางฝ่ายนายจ้างมาพูดแล้ว นายหนวยมุงยัง
ได้ใช้ถ้อยคำยกย่องผู้ใช้แรงงานเพื่อให้เกิดความรู้สึกว่า เขามองเห็นความสำคัญของแรงงาน
ไทยและมีความคิดเห็นคล้อยตามสิ่งที่เขาพูดไป ดังนี้

... ความจริงเขาเอาคนต่างชาติไปทำงานทดสอบความเฉลียวฉลาด แพ้คน
ไทยเรียบจริง ๆ ไม่ใช่มายกย่องกันเอง เพราะพี่ไทยนี้เก่งเหลือเกิน สติปัญญา สมอง
ไหวพริบ ไม่เหมือนประเทศข้าง ๆ รู้สึกจะอ่อนไป ไม่เคยมีเสรีภาพ เพิ่งจะมีเสรีภาพ
แต่ก่อนไม่เคยมี ไม่เคยฝังในกมลสันดานพวกนี้ไปใหญ่เลย พี่ไทยประดิษฐ์บรรจง พี่ไทยมี
วัฒนธรรมสอนอะไรเป็นหมด..."

4. ความหมายที่ปรากฏออกมาจากการ "เล่าข่าว" ของวุฒิ เวนุจันทร์

ความหมายโดยอรรถ

จากการวิเคราะห์การ "เล่าข่าว" ของวุฒิ เวนุจันทร์ พบว่า มีความหมายที่เปิดเผยปรากฏออกมาในเรื่องของการรักษาผลประโยชน์ของประชาชน เขามักใช้คำพูดที่แสดงออกอย่างเปิดเผยในเรื่องเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับประชาชน และแสดงความคิดเห็นในเชิงเสนอแนะแนวทางแก้ปัญหา หรือหยิบยกปัญหาขึ้นมาพูด เพื่อให้รัฐบาลหรือผู้ที่เกี่ยวข้องหาทางแก้ไข

ดังตัวอย่างเรื่องการเวนคืนที่ดินของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ซึ่งวุฒิ เวนุจันทร์ กล่าวว่

... แบบไอ้การเวนคืน แหม...ผู้เวนคืนก็พูดกันเพราะ ๆ เลย บอกกันให้แจ่มแจ้งเลย บางทีพวก... (ตะคอก) "จะเอาหรือเปล่า ไม่เอาไม่ได้เลยนะ" เป็นอย่างนั้น เห็นใจหัวอกคนถูกเวนคืนมั่งสิครับ มันร้อนรุ่มกลุ่มทรวงใน จะยังงไม่รู้อะไร จะให้เงินเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ก็ยุ่งกันอยู่... (13 เมษายน 2533)

หรือข่าวชาวบ้านคัดค้านการสร้างเขื่อนเสื่อเต็น วุฒิ เวนุจันทร์ ได้นำเรื่องที่เกิดขึ้นกับตนเองมาเป็นกรณีตัวอย่าง เพื่อชี้ให้รัฐบาลเห็นว่า การเวนคืนทำให้ประชาชนเดือดร้อนเพียงใด ดังนี้

... เขาบอกสร้างเขื่อนทำให้ชาวบ้านเดือดร้อน เพราะฉะนั้นมันก็ต้องร่วมมือกันล่ะครับ จะย้ายบ้านเขาไปอยู่ที่ไหนก็ต้องให้มีสวัสดิการแก่เขาด้วย เพราะมีข่าวบอกว่าเขื่อนสร้างเสร็จมาตั้ง 10 ปีแล้ว บ้านเขายังไม่มีอยู่เลย รื้อบ้านไปกอง ๆ ไว้ไม่ได้หรอกครับ ต้องสร้างให้เขา น้ำท่ามีบริบูรณ์ ทำมาหากินชาวบ้านเขาไม่ว่าอะไร แบบการเวนคืนนะ ผมบอกว่า ไอ้เวนคืนนะ เวนคืนไปเถอะไม่ว่า ทีนี้อย่างเวนคืนไปแล้วอย่างผมประสบมา เวนคืนที่ดินหนองงูเห่าสร้างสนามบิน 25 - 26 ปี ยังไม่สร้าง แล้วเวนคืนเขาบอกหมู่ 3 หมู่ 8 หมู่ 9 ให้ไปรับเงิน สมมติเดือนพฤษภาคม ไอ้เราก็ได้รับล่ะ เราก็ไปหาซื้อที่ดินไว้ ไปวางมัดจำเขาไว้ เสร็จแล้วบอกเงินยังไม่ตกมาต้องรอเดือนหน้า เอ้า... วางมัดจำเขาไว้ไม่เกิน 2 เดือนล่ะครับ ถ้าเกินเขาปรับกินเงินมัดจำเลย แล้วมัดจำตั้ง 30 % ด้วยนะ สิ่งเหล่านี้ชาวบ้านเดือดร้อน รัฐบาลยังงก็ช่วยแก้ไขมันจริง ๆ หน่อยนะอะ แล้วเวนคืนมาราคาแปลก ๆ ค่าเวนคืนตัวจริง 6,000 บาทไว้

หนึ่ง แล้วเวลาจ่าย 4,000 เท่านั้น นะ...อีก 2,000 หายไปไหน นี่มันหลายปี มาแล้วผมไม่อยากรื้อฟื้น พวกเราก็บ๊ยะ ๆ บ๊ยะ ๆ กันมา ก็เอ้า...ค่อยยังชั่วไปนิด มีกินนอกกินในด้วย บรรดาข้าราชการของท่านทั้งหลายแหละ ก็นี้ชาวบ้านเขาเดือดร้อนก็เลยไม่ยอม... (2 พฤษภาคม 2533)

ความหมายโดยนัย

การ "เล่าข่าว" ของวุฒิ เหวงจันทร์ นั้น แม้ว่าจะเป็นการเล่าเนื้อหาข่าวเป็นส่วนใหญ่ และมีการแสดงความคิดเห็นเป็นส่วนประกอบ แต่จากการวิเคราะห์ความหมายที่แฝงอยู่ในการ "เล่าข่าว" ของเขา พบว่า มีอยู่ 2 ประการ คือ

1. ทัศนคติไม่ดีต่อนักการเมือง วุฒิ เหวงจันทร์ไม่วิจารณ์ใครตรง ๆ แต่มักใช้คำพูดซึ่งมีความหมายแฝงที่แสดงความในใจของตน การกล่าวถึงนักการเมืองหลายครั้งแสดงให้เห็นว่าเขามีทัศนคติที่ไม่ดีต่อนักการเมืองเท่าใดนัก

เมื่อพูดถึงการซื้อเสียงในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เขากล่าวว่า "...เรื่องนี้ก็เป็นวัฏจักรกันล่ะครับ ผมออกเงินให้ไปหาเสียง พวกนี้ก็ป็นรัฐมนตรีไป เวลาผมมีอะไรไปหาท่านท่านก็ต้องช่วยผม ถ้าท่านไม่ช่วยผม งวดหน้าผมก็ไม่ช่วยท่าน มันก็อย่างนี้ล่ะอะ..."

และอีกตอนหนึ่งกล่าวว่า

... โอ มันเป็นอย่างนี้ ๆ ๆ นะ ท่านผู้ฟังคิดยังไงนะ ลองดูซิในเมื่อผมช่วยท่าน ท่านก็ต้องช่วยผม บุญคุณต้องทดแทน แค้นต้องชำระ เดียวนี้เป็นเงินนะ แกดูหนึ่งจิบย่อย มันก็ต้องยังจิบครับ ถ้าท่านอยากได้รัฐบาลที่เป็น นี่ตอนนี้เขายังไม่หาเสียงไม่เดือดร้อนใครนะที่ไม่ต้องแจกเงิน ทดลองเลือกแบบนั้นดูบ้างไหมล่ะ เพื่อเขาจะได้ไปบริหารเขาไม่ต้องไปถอนทุน เพราะเขาไม่ได้ลงทุน ตอนนี่ในเมื่อเขาจะลงทุน เขาก็ต้องถอนทุนอย่างว่าแหละอะ... (10 เมษายน 2533)

หรือข่าว ส.ส.บุญหลง ถาคำพูด ขัชรถยนต์ป้ายแดงประสบอุบัติเหตุ วุฒิ เหวงจันทร์ พูดถึงในทางไม่ลืมนึกว่า

"...ป้ายแดงนี้เขาห้ามขับกลางคืนไม่ใช่หรือ นี่ก็ขับ หรือว่าเป็น ส.ส. ขับได้..." (13 เมษายน 2533)

หรือเมื่อพูดถึงการหาเสียงของนักการเมือง เขากล่าวว่า

... ไข่เรื่องมีเงินผมก็บอกอีกหน่อยคนมีเงินเล่นการเมืองได้ คนไม่มีหลบไป เพราะอะไร ๆ ก็ต้องเงิน ไข่... เห็นใจเขาบ้าง หาเข้ากินค่า ร้อยสองร้อยบาทก็ยัง ดีกว่าไม่ได้เลยจริงไหม ตราบใดก็ตามถ้ายังมีการเลือกผู้แทน สลัมไม่เลิก เพราะสลัม ชูว่ายังจั้น ตอนนี้เขายังไม่หาเสียง พูดได้ ถ้าเขาหาเสียง พูดไม่ได้ เดี่ยวโดนอัด ตราบใดก็ตามใครอยากเป็นผู้แทน เขาหาสลัมไว้แล้วก็ช่วยเหลือกันไว้ ไม่ไปไหนเลย เหล้าขวดไปตัวว่าอะไรก็ว่ากันไปเถอะนะ ลังลั่นกันข้างบางคนหายเจียบไปเลย งวด หน้าไม่ได้เข้ามาโทษกันนะบอกซะก่อน ไปเยี่ยมไปเยี่ยมโสภาปราศัยกันบ้าง งวดหน้าจะ ได้มาอีก ว่ากันไป... (12 เมษายน 2533)

2. ความพยายามที่จะเปลี่ยนความเชื่อบางประการของคนไทย วุฒิ เวณจันทร์ มีความเชื่อในเรื่องของความมีเหตุมีผล เขาจึงมักจะให้ความสำคัญกับเรื่องความเชื่อที่งมงาย ของคนไทย โดยข่าวของเขาจะสอดแทรกคำพูดที่มีความหมายแฝงพยายามโน้มน้าวให้ผู้ฟังเห็นว่า ความเชื่อบางอย่างเป็นเรื่องเหลวไหลไม่มีเหตุผล เช่น เมื่อเล่าถึงโรคโผลตาย เขา พูดในทำนองเสียดสีว่าคนไทยเชื่ออย่างไม่มีเหตุผล ซึ่งในการเสียดสีนั้น มีความหมายแฝงที่ ต่ำหั้นผู้ที่เชื่ออะไรไร้สาระ ดังนี้

... ยุคโอเทคยังไหวต้นก้ามปูกันอยู่เลย ประกาศเมืองไทยเป็นยุคโอเทคไหว ปะหลก ๆ ต้นก้ามปูปลวกมันขึ้นแล้วต้นก้ามปูก็จะตาย นางไม้ก็จะอยู่ ต้นก้ามปูที่โทรทัศน์ ถ่ายมาไม่ยักมีนางไม้เล่นงานมึง ขนาดสลัมลงมาแล้วสูงเลยหัวคน หมม...ต้นนั้นนะนางไม้ อยู่ได้เป็นสิบเลยนะครับ ไม่เห็นเล่นงานมันมึง เห็นมันตัดเรียบ ดีแต่หลอกคนดี ๆ เนียนะ... หลวงพ่อที่ว่าศักดิ์สิทธิ์ ทำไม่ปล่อยให้คนตัดคอกไป ไข่ถึง... คราวนี้ละวิ่งดับแลบ หรือไม่จันทบมันสักฉาด มันจะได้ไป ปลอຍให้มันเสื่อຍ บอกศักดิ์สิทธิ์เหลือเกิน ไข่ถึง... เวียนหัวพูดมากเดี๋ยวจะว่าเอานะ บางทีเชื่อไหวหมดแล้ว ปลาไหล เต่าก็ไหว แม้ แต่ตัวเงินตัวทองก็ไหว เห็นงูอะไรมัน ๆ ก็ไหวแล้ว กล้วยออกปลีกกลางต้นก็ไหว ผมเป็น เด็ก ๆ นะครับ เอาไม้หวดต้นกล้วยเล่นสนุก ๆ พอต้นกล้วยมันข้ามันก็ไปแตกยอดที่กลาง ต้นเลย มีคนเอาหวงมาลัยไปคล้องไหวกันใหญ่เลย ก็แปลกดีเหมือนกัน แล้วแต่ใครจะ เชื่ออะไรก็เชื่อเข้าไปนะ... (12 เมษายน 2533)

ความหมายแฝงที่อยู่ในคำพูดข้างต้นของวุฒิ เวณจันทร์ คือ ต้องการให้ผู้ฟังเห็นว่า คนเราควรเชื่อในสิ่งที่มีเหตุผล แต่วิธีการพูดของเขาไม่พูดออกมาตรง ๆ แต่มีลักษณะ เป็นการท้าทายให้ผู้ฟังพิจารณาตัดสินด้วยตนเอง ดังนี้

เมื่อเล่าถึงความเชื่อของคนอีสานเกี่ยวกับโรคโผลตาย วุฒิ เวณจันทร์ กล่าวว่

"... ปลูกโล่งแล้ว ผ่าถุงขายดี ยานักโรคไหลตาย ยาอะไรรู้หรือเปล่า ยา
ทาเล็บ ไปทาเล็บกันหมดแล้ว หมม...ทาเล็บทาปากให้แดงกันหมดทีเดียว ผมว่าจะเป็น
พวกขายยาทาเล็บลอกเอามั้งหรือเปล่า ให้ทากันใหญ่ ผู้หญิงก็ทำผู้ชายก็ทา ทากันแดง
ปากเปิกทากันหมดแล้วนะอะ เอ้อ...จะต้องเป็นติดกันหมดหรือเปล่าไม่ทราบ (หัวเราะ)
ตั้งใจหาพวกนะ หาพวกต้องทาเล็บทาปากนะ... (11 เมษายน 2533)

5. ความหมายที่ปรากฏออกมาจากการ "เล่าข่าว" ของวัชระ มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ

ความหมายโดยอรรถ

จากการวิเคราะห์การ "เล่าข่าว" ของวัชระ มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ พบว่า
มีความหมายโดยอรรถหรือความหมายที่เปิดเผยปรากฏอยู่ ดังนี้

1. ความเป็นเหตุเป็นผลของเหตุการณ์ ผู้เล่าสร้างความหมายให้กับเรื่องที่น่ามา
เล่า โดยใช้วิธีการจัดระบบเหตุการณ์ที่แสดงความเป็นเหตุเป็นผลกันเสมอ กล่าวคือผู้เล่าจะ
เริ่มต้นด้วยการให้บริบทเกี่ยวกับตัวบุคคลและเหตุการณ์ แล้วจึงเชื่อมโยงไปสู่เรื่องราวที่เกิดขึ้น
จนกระทั่งไปถึงผลของเหตุการณ์นั้น จากการวิเคราะห์ "ข่าว" ที่เก็บตัวอย่างมาศึกษา พบว่า
มีการจัดระบบเหตุการณ์ที่แสดงความเป็นเหตุเป็นผลในลักษณะเดียวกันทุกข่าว ในส่วนที่เป็นเหตุ
นั้น ผู้เล่าจะแสดงให้เห็นถึงการกระทำซ้ำ ๆ หรือการกระทำที่รุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนนำไป
สู่ผล ในที่สุดในการ "เล่าข่าว" วัชระ มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ ดำเนินเรื่องตาม
บทข่าวโดยตลอด แต่บางครั้งก็ได้สร้างความหมายให้กับส่วนที่เป็นเหตุ มากขึ้นกว่าในบทข่าว
เพื่อให้ เหตุ มีน้ำหนักมากพอที่จะนำไปสู่ ผล วัชระ มานะชัย กล่าวถึงการสร้างความหมาย
ในส่วนนี้ว่า

... เรามาตรวจดูบทแล้วว่า ถ้าสาเหตุมันยังอ่อนเกินกว่าจะเกิดเรื่องขึ้นนี้ขึ้นมา
เราก็ใส่เข้าไปให้มันหนักเสีย คนฟังจะได้เห็นว่าสมควรแล้ว หัวแตกนะดีแล้วหรือว่าถูก
แทงก็สมควร ถ้าเกิดน้ำหนักมันเบา ฆ่ากันไร้เหตุผล จะทำให้คนฟังคิดว่าอะไรนิดหน่อย
เดี๋ยวก็เตะเดี๋ยวก็ตีกันแล้ว ไม่มีเหตุผล... (สัมภาษณ์ 15 กุมภาพันธ์ 2533)

ตัวอย่างของการสร้างความหมายให้กับเหตุการณ์โดยอาศัยความเป็นเหตุเป็นผล
เช่น ข่าว "แค้นที่ต้องชำระ" (16 มีนาคม 2533) ในการเล่าเริ่มต้นที่การให้บริบทของ
บุคคลในข่าวและเหตุการณ์ในส่วนที่เป็น เหตุ ดังนี้

นายมานะ อายุ 26 ปี บ้านอยู่แขวงคลองถนน เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร
มีอาชีพเร่ขายของไปตามตรอกซอยต่าง ๆ ตามหมู่บ้าน แก่ก็มีความสุขตามประสาแถม สอง

วันก่อนหลังจากที่นายมานะเสรีจจากการขายของตามปกติแล้ว นายมานะก็กลับบ้าน อาบน้ำนอนเล่นที่ระเบียงหลังบ้าน กะว่านอนเล่นสักหนึ่งก็จะกินข้าวกินปลาแล้วนอนเอาแรงไว้ไปขายของในวันต่อไป ขณะที่นายมานะกำลังนอนรับลมเย็นที่พัดมาเป็นระยะ ๆ นายมานะก็ไม่สบายอารมณ์ขึ้นมาเนื่องจากเห็นนางผ่องศรี อายุ 30 ปี คนบ้านใกล้เคียง กำลังเอาไม้กวาดกวาดพื้นอย่างแรง เศษฝุ่นผงลอยตามลมเข้ามาในบ้านนายมานะ

จากเหตุการณ์ดังกล่าวจึงทำให้นายมานะต่อว่าต่อขานนางผ่องศรี แต่นางผ่องศรีก็ยังไม่เลิกกวาดบ้าน ยังคงกวาดเศษฝุ่นผงใส่นายมานะต่อไปและครั้งหลังสุดเอากระบวยถ่านออกมาสาดฝุ่นถ่านฟุ้งกระจายใส่นายมานะ จาก เหตุ ดังกล่าวทำให้นายมานะโกรธเคืองมาก และนำไปสู่ ผล คือ เมื่อนายมานะไปงานแต่งงานเพื่อนบ้านดื่มเหล้าเมา ก็ต่อว่านางผ่องศรีและทำร้ายนางผ่องศรีจนได้รับบาดเจ็บที่สุดในที่สุด

2. ความสนุกสนานและตลกขบขัน "ข่าว" ที่เสนอในรายการ "เพลงและข่าว" แม้ว่าจะเป็นข่าวที่มีความรุนแรงของเหตุการณ์ เช่น การทำร้ายร่างกายบาดเจ็บหรือตาย มีความเศร้าโศกเสียใจเกิดขึ้นกับบุคคลในข่าว แต่ผู้เล่านำเหตุการณ์เหล่านั้นมาเล่าอย่างสนุกสนานด้วยน้ำเสียงและวิธีการเล่าในรูปแบบต่าง ๆ จึงทำให้ "ข่าว" ในรายการนี้กลายเป็นเรื่องสนุกไป

ดังตัวอย่างข่าว "ทำไมนรกต้องส่งเอ็งมาเกิดด้วย" (23 มีนาคม 2533) ดังนี้ นายจันทร์มีความโกรธแค้นที่ถูกนายสมหมายล่อเลียนเรื่องขานิทกร และพยายามกีดกันไม่ให้ใกล้ชิดกับนางสาวแดง นายจันทร์จึงแทงนายสมหมายตาย วิชระ มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่นพิเศษ เล่าว่า

วิชระ : ตายคาที่ ตายตั้งแต่ปักแรกแล้วครับ เลือดพุ่งกระฉูดเต็มร่าง จากนั้นนายจันทร์ก็กล่าวกับนางสาวแดงว่า แดง...ฉันไปก่อนละ ถ้าชาติหน้ามีจริงยังไม่ตายเสียก่อน คงได้กลับมารับแดงไปอยู่ด้วย

ศรีรุ่ง : (ร้องเพลง) แดง...โอ้เอ๋ย...! น้องแดงของนี้ จะจากไปวันนี้ ตัวนี้ต้องหนีแดงไป (ร้องไห้)

การที่ศรีรุ่งนำเอาคำพูดของนายจันทร์มาดัดแปลงและร้องเป็นเพลง โดยใส่อารมณ์ความรู้สึกลงไปด้วยจากน้ำเสียงที่ปรากฏแสดงให้เห็นว่า ผู้เล่าสร้างความหมายให้เรื่องที่รุนแรงกลายเป็นเรื่องสนุกสนาน ด้วยการร้องเพลงรำพันถึงความเศร้าเสียใจของนายจันทร์ ในลักษณะที่เป็นการแสวงทำ

การสร้างความสนุกสนานของ วัชระ มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่นพิเศษ มักปรากฏ ออกทางน้ำเสียงซึ่งฟังแล้วรู้สึกว่าคุณเล่ามีความสนุกสนานกับเหตุการณ์ที่นำมาเล่า นอกจากนี้ยัง ใช้มุขตลกต่าง ๆ มาประกอบกันเข้า จึงแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์ใด ๆ ก็สามารถทำให้เป็น เรื่องสนุกและขบขันได้ทั้งสิ้น

วัชระ มานะชัย กล่าวถึงการสร้างความหมายในลักษณะนี้ว่า

... ผมคุณแล้วว่าข่าวนี้เศร้ามากเลย ถ้าเราอ่านเศร้าคนฟังก็พลอยเศร้าไปด้วย เราก็อ่านไปอ่านเศร้า ก็เอามุมกลับ คือ เอาตลกใส่เข้าไป คือ หมายความว่าเวลา เสนอข่าวเราได้ข่าวมาแล้วต้องมาคิดว่าเหตุการณ์มันเป็นอย่างไร การสอดใส่อารมณ์ลงไป เป็นเรื่องของเรา เราใส่อารมณ์เองเพราะเรารู้แล้วว่าคนนี้เขาพูดอย่างนี้ เรื่องที่เกิดขึ้นมันขำดี เราก็ให้คนฟังคล้อยตามว่าเรื่องมันไม่ร้ายแรง เราจะไม่พยายามให้มันโหด มาก ฟังแล้วมันเครียดเปล่า ๆ ... (สัมภาษณ์ 15 กุมภาพันธ์ 2533)

อย่างไรก็ตามการสร้างความหมายให้เกิดความสนุกและขบขันนั้น ก็มีข้อยกเว้น อยู่บ้าง วัชระ มานะชัย กล่าวว่า

"...หากเป็นข่าวลูกฆ่าพ่อหรือตีพ่อแม่ จะไม่มีการใส่มุขตลกเข้าไปเด็ดขาด เพราะเป็นเรื่องไม่สมควรอย่างยิ่ง เมื่อสรุปข่าว เราจะหาเรื่องว่าเจ็บ ๆ ใ้คนที่เป็นลูกฟัง แล้วรู้สึกว่าคุณแม่เป็นพรหมของลูก..." (สัมภาษณ์ 15 กุมภาพันธ์ 2533)

3. เห็นอกเห็นใจผู้ที่ต้องก่น ความหมายที่ปรากฏในการ "เล่าข่าว" ของวัชระ มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่นพิเศษ อีกอย่างหนึ่ง คือ การแสดงความเห็นอกเห็นใจบุคคลในข่าวที่เป็นฝ่ายเสียเปรียบหรือต้องก่นกว่าผู้อื่น เช่น กรณีของนายสมหมาย ในข่าว "ทำไมนรกต้องส่ง เอ็งมาเกิดด้วย" (23 มีนาคม 2533) เพื่อนร่วมงานล้อเลียนนายสมหมายเรื่องขานิการจน นายสมหมายถึงกับฆ่าเพื่อนตาย ผู้เล่าทั้งสองกล่าวในตอนท้ายข่าวว่า

ศรีรุ่ง : คนเรา ขานิการไปตากกลางเขา เขาทนไม่ไหว
 วัชระ : โธ่...! คนเราใครจะเลือกเกิดได้
 ศรีรุ่ง : ไปว่าเขาทำไม
 วัชระ : แทนที่จะเห็นใจเขา แบบคนที่ติดคุกติดตะรางออกมาแทนที่จะให้ กำลังใจว่าเขาเป็นคนดีแล้วได้พ้นโทษ ได้รับกรรมตามที่ทำไว้ ออกมาทำมาหากินสร้างเนื้อสร้างตัวเป็นพลเมืองดี
 ศรีรุ่ง : ก็อย่าเอาเรื่องเก่า ๆ มาพูด

วัชระ : บางคนว่าไอ้ข้าศึกี่ตะราง
ศรีรุ่ง : ไม่ได้ ๗

4. ความเชื่อในเรื่องของเวรและกรรม ความหมายของ "เวร" ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 อธิบายว่า "เวร" หมายถึง ความพยาบาท ปองร้าย หรือ บาป ส่วน "กรรม" หมายถึง การกระทำหรือเคราะห์ คนไทยมักมีความเชื่อว่า หากกระทำความผิดไม่ติลงไปจะเกิดเป็นเวรติดตัว และผู้นั้นจะต้องชดใช้กรรมหรือการกระทำของตน แต่บางครั้งเมื่อไปกระทำไม่ดีกับผู้อื่นไว้ ผู้ถูกกระทำเกิดความพยาบาทก็กลับมากระทำความผิดโต้ตอบ ถือว่าเป็นการจองเวรกัน ไม่มีการให้อภัยหรือปล่อยให้ผู้นั้นรับกรรมเอง

ในการเล่าข่าวของ วัชระ มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่นพิเศษ ได้มีการแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับข่าวที่นำมาเล่า เช่น วัชระ มานะชัย ได้ให้ข้อคิดในข่าว "แค้นของเมีย" (29 มีนาคม 2533) ดังนี้

"...บอกไว้คนหนึ่ง บรรดาเมียหรือบรรดาสุภานสตรีทั้งหลาย ทำอะไรอย่าใจร้อน ไปแทงลูก แแทงผัว มันไม่ดี มันเป็นบาป เป็นการทำที่เรียกว่า มีบาปติดตัวเอง ต้องไปชดใช้กรรม ต้องคิดคุกคิดตะราง เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร..."

จากคำพูดของ วัชระ มานะชัย ที่ยกมาเป็นตัวอย่างนี้ แสดงให้เห็นถึงความเชื่อในเรื่องของเวรกรรม ที่เป็นผลจากการกระทำของตน และเขามีความคิดว่า คนเราไม่ควรจองเวรกัน

นอกจากนี้ วัชระ มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่นพิเศษ ยังมีความเชื่อในเรื่องของผลกรรมในอดีตอีกด้วย ตามที่เขาได้พูดไว้ตอนท้ายของข่าว "หมอดูเป็นเหตุ" (15 มีนาคม 2533) ดังนี้

วัชระ : เชื่อผมเหอะ ไม่มีหมอดูคนไหนจะช่วยเราได้ แม้แต่พระ คือ หลวงพ่อท่านบอกกับเราว่า การที่นรมน้ำมนต์ทำให้ทุกข์ผ่อนคลาย แต่จะให้หมดไปเลยไม่ได้

ศรีรุ่ง : มันอยู่ที่ตัวของตัวเอง จะทำยังไง

วัชระ : กรรมของเรา ผมบอกว่า คนเราเคยทำกรรมมาแต่ชาติปางก่อน ชาติก่อนทำบุญไว้ พอชาตินี้ก็เริ่มรวยมาตั้งแต่หนุ่มเลย พอรวยแล้วไม่มีบุญต่อกรรมสร้างใหม่ก็มาประดัง

ความหมายโดยนัย

ความหมายโดยนัยหรือความหมายที่ซ่อนเร้นอยู่ในการ "เล่าข่าว" ของวัชระมานะชัย และศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ มีดังนี้

1. ผู้หญิงเป็นจุดสร้างความขบขัน "ข่าว" ที่เสนอในรายการ "เพลงและข่าว" นั้น เป็นข่าวที่เกี่ยวข้องกับ "ผู้กระทำ" และ "ผู้ถูกกระทำ" ในการเล่าผู้เล่าทำให้เนื้อข่าวสนุกสนาน โดยการสอดแทรกมุขตลกต่าง ๆ เข้าไปในการบรรยายและการสวมบทบาทของบุคคลในข่าว เมื่อพิจารณาถึงแง่มุมที่ผู้เล่าหยิบยกขึ้นมาสร้างความตลกขบขันแล้ว พบว่า มีบ่อยครั้งที่ผู้เล่านำเอาผู้ถูกกระทำที่เป็นผู้หญิงมาทำให้เป็นเรื่องขบขัน โดยผู้เล่าละเลยถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับบุคคลดังกล่าว เนื่องจากถือว่าเป็นตัวละครที่สร้างขึ้นใหม่มิใช่บุคคลจริง

ดังตัวอย่างข่าว "กว่าจะรู้ก็สายเสียแล้ว" (20 มีนาคม 2533) ผู้เล่าได้สร้างความขบขันด้วยการบรรยายลักษณะรูปร่างของนางสาวดอกไม้ โดยสวมบทบาทของชายสองคนที่แอบดูอยู่

วัชระ : ไ้คร... ผู้หญิงคนนี้โหล่ขาว (หัวเราะ)

ศรีรุ่ง : อึย... (สุดปาก)

วัชระ : นุ่งกระโจมอก ปทุมถันเต่งตึง (หัวเราะชอบใจ)

อีกตอนหนึ่งเล่าว่า

วัชระ : นายเฟิ่งแกเมา แล้วถือโอกาสกระตุกผ้าถุงของนางสาวดอกไม้ทันที ผ้าถุงหลุดลงมาครึ่งหนึ่ง

ศรีรุ่ง : อืออือ....(หัวเราะ)

วัชระ : ปทุมถัน (หัวเราะ)

ศรีรุ่ง : (หัวเราะ)

วัชระ : ขาว... (ลากเสียงยาวและหัวเราะ) แล้วก็ดำ

ศรีรุ่ง : ขาวแล้วทำไมดำ

วัชระ : ปานข้างปทุมถัน (หัวเราะ)

ศรีรุ่ง : แหม... รู้ละเอียดปานนั้นเชียว

วัชระ : (หัวเราะ) ตีว่านางสาวดอกไม้คว่ำไว้ทัน แต่ก็หลุดมาครึ่งก่อนแล้ว

นอกจากผู้หญิงในข่าวจะถูกนำมาสร้างความสนุกสนานในการ "เล่าข่าว" แล้วผู้เล่ายังนำเอาภริยามากกล่าวถึงในแง่มุมที่สร้างความขบขันด้วย โดยมีการเชื่อมโยงกับข่าวที่นำมาเล่า เช่น เมื่อเล่าข่าวนางประไพถูกสามีทำร้ายร่างกาย ในข่าว "งานวันเกิดเหตุ" (21 มีนาคม 2533) วัชระ มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ นำเอาเรื่องของตนกับภริยามาเล่าต่อไปว่า

- วัชระ : เราโดนเมียถีบเป็นประจำ พอง้างมันก็ฟัน พอเจอมันก็ฟัน
- ศรีรุ่ง : เขารู้จังหวะ พออำปากมันก็สับเราแล้ว
- วัชระ : เมียผมมันไม่เหมือนคนอื่น ผมนี่เป็นนักพูด พอไปที่ ชักคำเดียว
จริง ๆ
(หมายถึงภริยาถามเพียงคำเดียว)
- ศรีรุ่ง : เมียไม่พูดชักคำ
- วัชระ : ไม้ตีพริกลอยเลยครับ มันไม่พูดจริง ไม่พูดเอาเลยล่ะครับ
- ศรีรุ่ง : ใช้อาวุธสับ
- วัชระ : มันใช้อาวุธอย่างเดียว
- ศรีรุ่ง : ไข่เครื่องทุ่นแรง
- วัชระ : โอ้อ้อ...! ไวจริง ๆ
- ศรีรุ่ง : เขาเตรียมพร้อมอยู่แล้ว

จากถ้อยคำบอกเล่าของคนทั้งสองดูเหมือนว่าภริยาชอบใช้วิธีการรุนแรง แต่จากน้ำเสียงที่เล่าเป็นการเล่าแบบติดตลก เหมือนเป็นเรื่องไม่จริงจังหรือเป็นเรื่องที่ยอมรับกันเป็นการเอาเรื่องของภริยามาเป็นจุดสร้างความขบขัน

2. ความรุนแรง การ "เล่าข่าว" ของวัชระ มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่นพิเศษ แม้จะมีความสนุกสนานและตลกขบขันปรากฏออกมาอยู่เสมอ ๆ แต่ในความหมายที่ลึกลงไปมีความรุนแรงแฝงอยู่ เนื่องจากเนื้อหาข่าวเป็นเรื่องการทะเลาะวิวาทและทำร้ายร่างกายกัน ซึ่งผู้เล่าได้ถ่ายทอดเหตุการณ์ออกมาด้วยคำพูดที่รุนแรงภายใต้ความตลกขบขันที่เคลือบอยู่

ดังตัวอย่างข่าว "หมอดูเป็นเหตุ" (15 มีนาคม 2533) วัชระ มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่นพิเศษ ได้เล่าถึงเหตุการณ์ตอนที่นางแสงจันทร์วิวาทกับนายวิเวกผู้เป็นสามี ดังนี้

- วัชระ : นางแสงจันทร์โกรธมากทีเดียว คำรามขึ้นมา "อ้อ...อ้อ...
อยากจะเลิกเธอ"
- ศรีรุ่ง : ไข่ลิ
- วัชระ : ได้ลิ... แต่ต้องเอาเลือดหัวมึงออกเสียก่อน
- ศรีรุ่ง : เออ...
- วัชระ : มา... เอาเลือดหัวให้แม่สังเวชชะค้อยเลิก
- ศรีรุ่ง : มาลิ เอ็งมาลองลิ
- วัชระ : นางแสงจันทร์ไม่รอช้าครับ คว่าขวดเหล็กได้หวดกบาลนายวิเวก
เข้าให้

- ศรีรุ่ง : (หัวเราะ)
 วัชร : ขวดเหล้าแตกกระจายน้ำเหล้าหกหมดเกลี้ยงเลย
 ศรีรุ่ง : เสียตายจริง ๆ น้ำอะไรก็ไม่เสียตาย น้ำเหล้าหกนี้เสียตายเหมือนชีวิต
 วัชร : เลือดพุ่งออกมาแทนน้ำเหล้าครับ กระฉูดเลย จากนั้นนางแสงจันทร์ก็เผ่นหนีไปหลังจากนิชิตกบาลผิวเรียบร้อยแล้ว

หรือข่าว "งานวันเกิดเหตุ" (21 มีนาคม 2533) เหตุการณ์ตอนที่นายผิวทำร้ายนางประไพและเพื่อน ๆ ผู้เล่าทั้งสองเล่าว่า

- ศรีรุ่ง : อ้อ... อีนางไพ เห็นเพื่อนดึกว่าผิวเรอะ ทั้ง ๆ ที่เวลาไม่มีเงินก็เอาที่ผิว เพื่อนให้ไหม เตือดร้อนก็อ้อนวอนให้ผิวช่วย เพื่อนช่วยไหม ไม่มีความซื่อสัตย์ต่อผิวเลย ไปลิ... เห็นคนอื่นดึกว่าผิวไปเลยอีนางไพ ว่าแล้วก็ยกเก้าอี้เบียดให้ไปรวมอยู่กับพวกนางอรชร นางอรชรไว้วายยันที่ว่า
 วัชร : ตายแล้ว... ทำไมชั่วช้าต่ำเลวทรามอย่างนี้ ทำไมถึงทำกับเมียอย่างนี้ เป็นผิวได้ยังไงกัน ทำร้ายเมียต่อหน้าต่อตาพวกเรา ทำอย่างนี้จะใช้ได้ยังไงกัน บ้านเมืองมีชื่อมีแปมีเสามีไม้กระดานมีฝาด้วยนะจะบอกให้
 ศรีรุ่ง : รู้แล้ว
 วัชร : แหม... การที่แกถีบเมียนี้ หากว่าเมียเขาเอาเรื่องแล้วล่ะก็ แกเจอข้อหาทำร้ายร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 48
 ศรีรุ่ง : แน่ ๆ หัวหมอ
 วัชร : บรรทัดที่ 8 วรรคที่ 2 ข้อที่ 4
 ศรีรุ่ง : เออ... ยังไม่ทันที่นางอรชรจะบอกมาตราอะไรหมดหรือครับ นายผิวก็จัดการยกเก้าอี้เบียดเดี่ยวเท่านั้น นางอรชรไม่ทันระวังตัวกำลังจะอำปากพูดก็ปลิวไปตามแรงถีบครับ

ความรุนแรงที่ปรากฏอยู่ในการเล่าข่าวของวัชร มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่นพิเศษนั้น เกิดจากการใช้คำพูดบรรยายให้เห็นเหตุการณ์และถ้อยคำที่รุนแรงซึ่งชาวบ้านใช้กันในเวลาทะเลาะวิวาท เช่น การขึ้นมึง กูหรืออ๊ ออย่างไรรักก็ตามถึงแม้ว่าเสียงของผู้เล่าจะได้แสดง

ความหมายว่าต้องการให้เหตุการณ์นั้นรุนแรงจนเกินไป เพราะได้พยายามเอามุขตลกสอดแทรกเข้ามาตลอดเวลา แต่โดยเนื้อแท้แล้วก็ยังมีความรุนแรงแฝงอยู่ จากตัวอย่างรายการที่นำมาศึกษาพบว่า มีความรุนแรงปรากฏอยู่ในเนื้อหาและการเล่าแตกต่างกันไปหลายระดับ ขึ้นอยู่กับ "สาเหตุ" เช่น ข่าว "คุณนายตัวแสบ" (14 มีนาคม 2533) เป็นเรื่องที่คุณนายไปหลอกซื้อผลไม้จากพ่อค้าแล้วไม่ยอมจ่ายเงิน ผลที่เกิดขึ้นเป็นการโต้เถียงกันเผ็ดร้อน ส่วนที่มีความรุนแรงขึ้นมาอีกระดับหนึ่ง คือ มีการชกต่อยกัน เช่น ข่าว "ผิดคาด" (15 มีนาคม 2533) เป็นเรื่องของชายสองคนที่ชอบพอบุ๊หญิงคนเดียวกัน จึงเกิดทะเลาะวิวาทกันขึ้น ความรุนแรงที่สุดที่ปรากฏในข่าว คือ การฆ่ากัน เช่น ข่าว "ทำไมเรกจึงต้องส่งเอ็งมาเกิด" (23 มีนาคม 2533) เป็นเรื่องของหนุ่มชาวนิการที่ถูกเพื่อนร่วมงานลือเลี่ยนจนเกิดความแค้นและฆ่าเพื่อนในที่สุด

การ "เล่าข่าว" ของ วัชระ มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ ปรากฏความหมายที่เป็น myth ในแง่ที่ว่าเขามีความเชื่อว่า สามภรรยาที่เปรียบเหมือนเส้นกับพัน มีการทะเลาะเบาะแว้งกันเป็นเรื่องธรรมดา ข่าวเหตุการณ์ที่นำมาเล่า ส่วนใหญ่มักเป็นเรื่องความขัดแย้งของสามภรรยา และการที่เขาเอาประสบการณ์ของตนเองในส่วนที่เกี่ยวกับความขัดแย้งกับภรรยามาแล้วในทำนองตลกขบขัน เป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่า ทั้ง 2 คนยอมรับสภาพความขัดแย้งในครอบครัว นอกจากนี้ทั้งวัชระ มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ ยังมีความเชื่อตามค่านิยมของคนไทยที่ว่า ผู้ชายมีอิทธิพลทางเพศเหนือกว่าผู้หญิง ซึ่งเห็นได้จากการเล่าถึงพฤติกรรมของผู้ชายในข่าวในการเกี่ยวพาราสีหรือใช้ถ้อยคำทะลุมผู้หญิงอย่างสนุกสนาน ดังตัวอย่างในข้อที่ 1 เป็นการแสดงให้เห็นถึงค่านิยมที่เห็นว่าผู้หญิงเป็นเบี้ยล่างที่ผู้ชายจะสามารถใช้คำพูดหรือแสดงกิริยาที่ล่อไปในเรื่องความสนใจทางเพศด้วยได้

จากการวิเคราะห์วิธีการ "เล่าข่าว" และความหมายที่ปรากฏออกมาจากการ "เล่าข่าว" ของผู้จัดรายการทั้ง 6 คนที่ได้เสนอไว้ในบทที่ 4 และ 5 จะได้นำไปสรุปและเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ในแง่ของความคล้ายคลึงและความแตกต่างของวิธีการ "เล่าข่าว" และการสร้างความหมายในการ "เล่าข่าว" ของผู้จัดแต่ละคนในบทต่อไป